

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง " ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนระดับ 1 และ 2 โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา " ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้า รวบรวมเอกสาร รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัย ซึ่งมีลำดับดังต่อไปนี้

ก. เอกสารต่างๆ

1. ความหมายของการอ่าน
2. ความสำคัญของการอ่าน
3. จุดมุ่งหมายของการอ่าน
4. กระบวนการอ่าน
5. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
6. หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
7. ประเภทของการอ่าน
8. การอ่านออกเสียง
9. ระบบเสียงและการออกเสียงภาษาอังกฤษ
10. ระบบเสียงและการออกเสียงภาษาไทย
11. การเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
12. การอ่านสะกดคำ
13. ปัญหาการอ่านออกเสียง
14. จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการอ่าน
15. แบบตรวจการอ่านผิด
16. ความหมายของเด็กที่ใช้สองภาษา
17. ประเภทของการเรียนรู้สองภาษา

18. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้สองภาษาของเด็ก

19. การเรียนรู้ของเด็กที่ใช้สองภาษา

20. การสอนเด็กที่ใช้สองภาษา

21. การสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่ใช้สองภาษา

ข. งานวิจัยต่างๆ

1. งานวิจัยในประเทศ

2. งานวิจัยต่างประเทศ

ก. เอกสารต่างๆ

ความหมายของการอ่าน

ก่อน สวัสดิทานิชย์ (2503) กล่าวว่า " การอ่าน คือ การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดนั้นไปใช้ประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้น หัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ "

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (2514) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า " การอ่าน คือ การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำ ความคิด แล้วนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้น หัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏในข้อความนั้นๆ "

เปลื้อง ณ นคร (2521) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า คือการถ่ายทอดความคิดจากหนังสือของผู้ประพันธ์ไปยังผู้อ่าน ด้วยผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านได้เห็นความคิด ความรู้สึกของตน ถ้าผู้อ่านสามารถตีความของหนังสือได้ และสามารถรู้จุดมุ่งหมายของผู้ประพันธ์ได้ ก็จะได้ชื่อว่า " อ่านหนังสือเป็น "

ทัศนา ธาณิวรรณ (2522) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า " การอ่าน หมายถึง กระบวนการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิดอย่างมีเหตุผล และเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านด้วย ตลอดจนการพิจารณาเลือกความหมายที่ดีที่สุดนั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ "

ประเทิน มหาจันทร์ (2523) กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ การอ่านที่แท้จริง ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน ซึ่งจะต้องอาศัยประสบการณ์เดิมเป็นพื้นฐานด้วย

ประกาศรี สีหอำไพ (2524) แสดงความเห็นที่ " การอ่านเป็นลักษณะของการรับสารผ่านทางสายตา ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์หรือรหัสของสารที่ผู้เขียนส่งสารมาถึงผู้รับสารคือผู้อ่าน เมื่อผู้อ่านรับภาพหรือตัวอักษรแล้ว ก็ส่งไปที่สมองตีความ และเก็บคำไว้เพื่อจดจำรำลึกได้ต่อไป "

การอ่าน มีความหมายตามคำอธิบายใน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2526) ว่า " อ่าน ก. ว่าตามตัวหนังสือ ออกเสียงตามตัวหนังสือ ดูหรือเข้าใจความจากตัวหนังสือ สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อความเข้าใจ คิด นับ (ไทยเดิม) "

บุช และ ฮีบเนอร์ (Bush and Huebner , 1970) กล่าวว่า " การอ่านเป็นกระบวนการคิด หัวใจสำคัญของการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน โดยผู้อ่านได้ให้ความหมายจากการนำเอาสัญลักษณ์ที่อ่านไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของตน ซึ่งจะทำให้เกิดมโนภาพขึ้นในใจของผู้อ่าน "

กู๊ดแมน (Goodman , 1970) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นกระบวนการที่สร้างความหมายขึ้นจากตัวอักษร การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องคิดอยู่ตลอดเวลา ผู้อ่านจะต้องสังเกตจากสิ่งต่างๆที่ปรากฏอยู่ในข้อความ เพื่อใช้เป็นเครื่องช่วยในการให้ความหมายที่เหมาะสมที่สุดของข้อความเหล่านั้น

The New Hamlyn Encyclopedic Word Dictionary (1971) ให้ความหมายของการอ่าน สรุปได้ว่า เป็นการทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่เขียนหรือตัวอักษร หรือสัญลักษณ์

แล็ป และ ฟลัด (Lapp and Flood , 1973) ได้ให้คำจำกัดความของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ให้เข้าใจ ซึ่งกระบวนการนี้จะเกี่ยวข้องกับการรับรู้ตัวอักษรและคำ การแปลความหมายของถ้อยคำเป็นข้อมูล และการทำความเข้าใจกับข้อมูลใหม่ๆ

จากการศึกษาความหมายของการอ่าน จึงพอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ออกมาในรูปของความคิด และความเข้าใจระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยสามารถโยงประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน เพื่อให้ได้ความหมายที่ถูกต้อง ชัดเจนและเกิดประโยชน์แก่ผู้อ่านต่อไป

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านจัดได้ว่าเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญและมีคุณค่ายิ่ง เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่านฉลาด รอบรู้ ทันโลก ทันเหตุการณ์ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักการศึกษาหลายท่านได้ตระหนักถึงความสำคัญของการอ่าน และได้ให้แนวคิดที่สำคัญไว้ดังนี้

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2520) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า " การอ่านมีความสำคัญมากในชีวิตประจำวันของผู้ที่ใส่ใจศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ นอกจากการอ่านจะเป็นเครื่องมือสำหรับให้ผู้อ่านได้มาซึ่งความรู้แล้ว ยังช่วยให้ความเพลิดเพลินอีกด้วย" สอดคล้องกับ สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525) กล่าวว่า " ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและใช้มากในชีวิตประจำวัน เป็นทักษะที่นักเรียนใช้แสวงหาสรรพวิชาต่างๆ หรือเพื่อความบันเทิงและพักผ่อนหย่อนใจ" ซึ่ง จวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2523) กล่าวไว้ว่า " การอ่านเปรียบเสมือนกุญแจไขหาความรู้ที่มีอยู่มากมายในโลก และถ้าได้นำเอาความรู้ที่ได้ มาใช้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาให้แก่สังคมแล้ว บุคคลเหล่านี้ก็เป็นพลเมืองดีของสังคม สังคมใด มีบุคคลที่มีประสิทธิภาพในการอ่านอยู่มาก สังคมนั้นก็ย่อมเจริญพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว" ส่วน สมพร มั่นตะสูตร (2523) ได้กล่าวถึงประโยชน์และความสำคัญของการอ่านไว้ว่า " การอ่านเป็นการแสวงหาความรู้และประสบการณ์ทางตรงที่ให้ผลแก่ผู้แสวงหาอย่างมากที่สุด ทั้งในด้านความรู้และความบันเทิง ทั้งยังสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้อีกด้วย ทั้งในการพูดและการเขียน ผู้มีทักษะในการอ่านดีจึงสามารถมีความรู้และมีทักษะในทางอื่น ๆ ได้ด้วย" นอกจากนี้ วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคณะ (2522) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน สรุปได้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการแสวงหาความรู้ ในการเรียนทุกระดับชั้นจำเป็นต้องใช้ความสามารถในการอ่านเป็นเครื่องมือในการศึกษา จะเห็นได้ว่าสถานศึกษาต่างๆ มีห้องสมุดเป็นหัวใจของการเรียน การอ่านมีความจำเป็นสำหรับนักเรียนมาก เพราะวันหนึ่งๆ งานของนักเรียนต้องอาศัยการอ่านเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นวิชาเลข วิทยาศาสตร์ หรือแม้แต่หัตถศึกษา การอ่านเป็นสิ่งส่งเสริมความคิดอ่านและความฉลาดรอบรู้ เป็นกิจกรรมสร้างสรรค์ที่ช่วยสร้างบุคลิกภาพให้เป็นที่ยอมรับถือนอกจากบุคคลอื่น นอกจากนี้ การอ่านยังเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินอีกด้วย ส่วน ชุตินา สัจจามันท์ (2523) ได้อธิบายว่า การอ่านทำให้เกิดการพัฒนาไม่ว่าจะเป็น ด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ พฤติกรรม และการ

ดำเนินชีวิต ศีลธรรม จริยธรรม ค่านิยม ฯลฯ การอ่านมีส่วนช่วยปรับปรุงให้ชีวิตตลอดสมบูรณ์ การอ่าน หมายถึง การมีชีวิตอยู่ (Reading is living.) เพราะตราบโลกที่ไม่หยุดหมุน วิทยาการต่างๆ จะเจริญงอกงาม มีการค้นคว้า ค้นพบทฤษฎีใหม่ๆ ให้ได้เรียนรู้โดยไม่สิ้นสุด ความสำเร็จจากการศึกษามักเป็นผลมาจากความสามารถในการอ่าน นอกจากนี้ การอ่านยังก่อให้เกิดความสนุกสนาน สร้างจินตนาการ ขยายขอบเขตของชีวิต และเนื่องจาก คนคือประชากรของประเทศชาติ การอ่านจึงเป็นปัจจัยต่อการพัฒนาสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจของชาติ

จะเห็นได้ว่า การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อสังคมปัจจุบัน เพราะนอกจากจะอ่านเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ยังทำให้เป็นคนที่ยืนต่อเหตุการณ์สภาพปัจจุบัน อีกทั้งยังช่วยเพิ่มพูนสติปัญญาของตน บุคคลใดที่มีความสามารถในการอ่านอย่างดี ย่อมสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมได้

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

จุดมุ่งหมายของการอ่าน เป็นสิ่งที่ผู้อ่านคาดหวังไว้ก่อนจะลงมืออ่านหนังสือ เพื่อให้เกิดประโยชน์ตามต้องการ ในการอ่านหนังสือแต่ละครั้ง ผู้อ่านจะมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการ ความจำเป็น และความสนใจของแต่ละบุคคล ศรีนวล บุญวัฒน์ และคณะ (2514) ได้ให้ความมุ่งหมายการอ่านไว้ 3 ประการ คือ

1. การอ่านเพื่อศึกษาเรื่องราวโดยละเอียด ได้แก่ การอ่านตำราวิชาการต่างๆ
2. การอ่านเพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการ ได้แก่ การอ่านคำแนะนำ อ่านเพื่อหาคำตอบของคำถามหรือปัญหา อ่านเพื่อต้องการประโยชน์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ อ่านเพื่อหาข้อมูลเพื่อทำการวิจัย เป็นต้น
3. การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินบันเทิงใจ ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี นวนิยาย วรรณคดี เป็นต้น

อัมพร สุขเกษม (2520) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เป็นการอ่านเพื่อมุ่งให้ได้ความรู้ในเรื่องที่ต้องการศึกษา เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวเนื้อหานั้นๆ โดยผู้อ่านอาจจะต้องการศึกษาหาความรู้โดยละเอียดหรือโดยย่อก็ได้ การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้นี้ มักใช้

ในการอ่านหนังสือประเภทต่างๆ ได้แก่ สารคดี วารสาร หนังสือพิมพ์ และข้อความต่างๆ

2. การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินบันเทิงใจ ผู้อ่านมุ่งที่ความผ่อนคลายอารมณ์ ความเพลิดเพลินที่เกิดจากการอ่าน อันได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี นวนิยาย หรือสารคดีที่มีเนื้อหาถึงความเพลิดเพลิน เช่น สารคดีท่องเที่ยว วรรณคดี และ วารสาร นิตยสารที่ประกอบด้วยเรื่องราวในแนวสารบันเทิงต่างๆ การอ่านเพื่อจุดมุ่งหมายนี้ เป็นการอ่านที่ใช้มากในชีวิตประจำวันของคนทั่วไป

3. การอ่านเพื่อเสริมสร้างความคิด ผู้อ่านต้องมีความรู้ในเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ต้องรู้จักตั้งปัญหาถามและตอบตัวเองอยู่เสมอในขณะที่อ่าน จะเป็นการช่วยเสริมความคิดได้ดี ยิ่งขึ้น

วรรณี โสมประยูร (2526) ได้เสนอจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 3 ประการคือ

1. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านเพื่อฆ่าเวลา เพื่อความพอใจ หรือ เพื่อพักผ่อนคลายใจเป็นส่วนใหญ่

2. อ่านเพื่อการศึกษา เป็นการอ่านที่ต้องอาศัยทักษะความสามารถในการอ่าน สูง เพื่อแสวงหาความรู้และการค้นคว้า

3. อ่านเพื่อรู้ข่าวสาร หรือเพื่อความจำเป็นในการดำรงชีวิต

ศรีสุตา จริยากุล (2527) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเพื่อทราบข่าวสารข้อเท็จจริง การอ่านแบบนี้เป็นการอ่านที่ รวดเร็วเพื่อแสวงหาคำตอบสั้นๆ หรืออ่านหัวข้อสำคัญ หรือความคิดเด่นของข้อความนั้น ทั้งหมด เช่น การอ่านประกาศ การอ่านข้อความโฆษณา และการอ่านพาดหัวข่าว หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

2. การอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ เราอาจจะอ่านเพื่อแสวงหาความรู้จากข้อเขียน ในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การอ่านข่าวเพื่อให้ทราบเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นทั่วทุก ภาควงของโลก เพื่อจะได้เป็นคนทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ การอ่านข้อเขียนที่ผู้เขียนเล่า ประสบการณ์ต่างๆนับตั้งแต่วิธีการปฏิบัติงาน การเดินทางท่องเที่ยว อ่านชีวประวัติบุคคล สำคัญ อ่านแนวความคิดในด้านปรัชญา ศาสนา ค่านิยม และความคิดของบุคคลในยุค ต่างๆ อ่านข้อเขียนที่ให้ความรู้ใหม่ วรรณคดีใหม่อันเป็นผลให้เกิดประโยชน์ต่อผู้รับแนวคิด นั้น อ่านข้อเขียนเพื่อประกอบการตัดสินใจ เข้าใจปัญหาและเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นแก่ตน และส่วนรวม ถ้าผู้อ่านเกิดความไม่แน่ใจว่า ข้อความที่ได้อ่านไปนั้น ผิดหรือถูกประการใด ถ้าประสงค์จะทราบก็จำเป็นต้องอ่านและค้นคว้าศึกษาดูให้แน่เสียก่อน กับทั้งยังต้องให้การอ่าน

อย่างมีวิจารณ์ด้วย เพื่อที่จะได้เข้าใจว่าสิ่งใดที่ถูกต้องควรแก่การยึดถือปฏิบัติ สิ่งใดผิดควรจะละเว้น การอ่านจะทำให้เราเข้าใจปัญหามานานชนิด เช่น ปัญหาเศรษฐกิจ การศึกษา การเมือง การสังคม ฯลฯ เมื่อใดผู้อ่านจะต้องแก้ปัญหาในชีวิตของตนและส่วนรวม ก็สามารถจะแก้ไขได้อย่างแนบเนียนและเป็นผลดียิ่ง

3. การอ่านเพื่อความบันเทิง เราจะแสวงหาความบันเทิงได้จากการอ่านหนังสือ หนังสือที่ให้ความบันเทิง ได้แก่ นวนิยาย เรื่องชวนช้ำต่างๆ นิยายสาร ซึ่งก่อให้เกิดความรื่นเริงบันเทิงใจ เกิดอารมณ์สุข ทำให้ผู้อ่านมีสุขภาพจิตดี มีกำลังใจที่จะทำงานหรือศึกษาเล่าเรียนต่อไป

ส่วน แฮร์ริส (Harris , 1956) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 3 ประการ คือ

1. เพื่อสมรรถภาพในการอ่าน
2. เพื่อจับใจความสำคัญ
3. เพื่อความเพลิดเพลิน

สำหรับ มิลเลอร์ (Miller , 1972) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 6 ประการ

คือ

1. อ่านเพื่อจับใจความคร่าวๆ (scanning or skimming reading)
2. อ่านเพื่อจับความคิดสำคัญ (idea reading)
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและจับใจความสำคัญทั่วๆไป (exploratory reading)
4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ (study reading)
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน (critical reading)
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวความคิดในเรื่องที่อ่าน (analytical reading)

นอกจากนี้ แครชเชน และ เทอร์เรล (Krashen and Terrell , 1983) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านว่ามี 4 ประการ คือ

1. การอ่านเพื่อหาใจความสำคัญ (reading for main idea) เช่น การอ่านบทความประเภทต่างๆ เป้าหมายการอ่านลักษณะนี้ เป็นการอ่านเพื่อสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

2. การอ่านเพื่อหาข้อมูลเฉพาะเจาะจง (reading for certain facts) โดยมากเป็นการอ่านสิ่งต่างๆ ที่ให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เช่น การอ่านป้าย

โฆษณา สมุดรายนามโทรศัพท์ คำสั่ง แผนที่ ใบสมัครงาน หรือรายการอาหาร เป็นต้น

3. การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน (reading for pleasure) คือ การอ่านเพื่อความบันเทิงและพักผ่อนหย่อนใจเป็นสำคัญ เช่น การอ่านนวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร ตำนาน ลารคดี เป็นต้น

4. การอ่านเพื่อหารายละเอียดของข้อมูล (reading for information) เป็นการอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ ต้องการที่จะอ่านครอบคลุมเนื้อหาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เก็บใจความหรือสาระสำคัญ รวมทั้งรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ ด้วยความระมัดระวัง

จากที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านคือ เพื่อให้เกิดความรู้ ทันท่วงทีเหตุการณ์ และเพื่อความเพลิดเพลิน ซึ่งจุดมุ่งหมายเหล่านี้จะส่งผลก็ต่อเมื่อผู้อ่านมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องที่อ่าน

กระบวนการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการรับสาร นับตั้งแต่รับรู้ข้อความที่อ่านแล้วแปลข้อความนั้นเป็นคำพูดหรือสายลักษณะอักษร กระบวนการในการอ่านจึงมีหลายขั้นตอน ดังที่ ก่อ สวัสดิทานิชย์ (2505) ได้กล่าวถึงกระบวนการอ่านในด้านการรับรู้ทางสายตา ซึ่งประกอบด้วย

1. การจับตา (fixation) ได้แก่ ตอนที่สายตาของเราจับเป็นจุดๆ เป็นเวลาเพียงเล็กน้อยแล้วเคลื่อนต่อไป คนที่ชำนาญจะจับตาน้อยครั้งในบรรทัดหนึ่งๆ
2. ช่วงสายตา (eyespan) ได้แก่ ระยะเวลาที่สายตาจับจุดหนึ่งไปยังจุดที่สายตาจับในคราวต่อไป คนที่ชำนาญในการอ่าน ช่วงสายตาในการอ่านจะกว้างกว่าคนที่ไม่ชำนาญ
3. การย้อนกลับ (regression) บางทีอ่านไปแล้วเกิดไม่แน่ใจว่า คำที่อ่านแล้วนั้นหมายความว่าอย่างไร ต้องย้อนกลับมาอ่านใหม่
4. การเปลี่ยนบรรทัด (back sweep) เมื่ออ่านจบบรรทัดแล้ว เราต้องกวาดสายตาคลับทางซ้ายมืออีกเพื่อขึ้นบรรทัดใหม่ คนที่ชำนาญจะเปลี่ยนบรรทัดได้ถูกต้องแม่นยำ ส่วนคนที่ไม่ชำนาญอาจกลับมาอ่านบรรทัดเดิมหรือข้ามบรรทัดไปก็ได้

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และประภาศรี สีหอำไพ (2520) กล่าวว่า กระบวนการของการอ่านประกอบด้วย การมองเห็นคำและตัวอักษรชัดเจน การแปลความหมายและเข้าใจความหมายนั้น การรู้จักเลือกใช้ความหมายที่ถูกต้องและการนำความหมายที่ได้จากการอ่านนั้นไปใช้

ประเทิน มหาพันธ์ (2523) ได้กล่าวถึงกระบวนการอ่านว่า ต้องประกอบด้วย 2 กระบวนการ คือ กระบวนการทางกาย อันได้แก่ การที่ร่างกายตอบสนองต่อสิ่งที่มองเห็นแล้วส่งผ่านข้อมูลทั้งหลายไปยังสมองและกระบวนการทางสมอง คือ ในขณะที่สายตากวาดไปตามตัวอักษร ผัสสะต่างๆจะรับรู้และแปลความหมายทันที ฉะนั้น กระบวนการทั้งสองจึงต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี

ปรีชา นิรัญประดิษฐ์ (2532) ได้เสนอว่า กระบวนการอ่านมี 4 ขั้นตอนสรุปได้ดังนี้

1. การรับรู้คำ หมายถึง การรู้จักและจำรูปคำได้ สามารถออกเสียงอ่านได้ หากรู้จักคำและจำรูปคำได้มากเท่าใด ก็จะมีเข้าใจเรื่องราวมากขึ้นเท่านั้น
2. เข้าใจประโยคหรือสารที่อ่าน การจะเข้าใจประโยคหรือสารหรือเรื่องราวที่อ่าน ต้องอาศัยการแปล การตีความหมาย ประกอบกับประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับคำ ประโยค หรือข้อความนั้น ๆ
3. การตอบสนองต่อสาร เมื่อเข้าใจสารแล้ว ผู้อ่านจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสารนั้น เช่น คัดค้าน เห็นด้วย ความรู้สึกตอบสนองต่อสารนี้ เกิดจากสติปัญญา ความรู้พื้นฐาน และประสบการณ์เดิม รวมกับความเข้าใจสารที่อ่านอยู่
4. การบูรณาการความคิด ผู้อ่านจะรวบรวมและสรุปความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้อ่าน แล้วผสมผสานกับประสบการณ์เดิม ต่อจากนั้น สมองจะเลือกรับหรือจดจำเฉพาะสิ่งที่ต้องการ

ศิริพร ลิ้มตระการ (2534) ได้แสดงความคิดเห็นว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ การเคลื่อนไหวสายตา การรู้ความแตกต่างของภาพจากคำสู่คำ กลุ่มคำไปสู่กลุ่มคำ การนำสิ่งเหล่านั้นมารวมกัน คือ เสี่ยงกับความหมาย และการตีความ

กู๊ดแมน และ นิลส์ (Goodman & Niles, 1970) ได้ชี้ให้เห็นประเด็นสำคัญที่จะช่วยให้เราเข้าใจกระบวนการอ่าน ดังนี้

1. การอ่านเริ่มที่ตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ในลักษณะหนึ่ง เช่น ตัวหนังสือ ภาพ เครื่องหมาย สัญลักษณ์ ฯลฯ

2. จุดมุ่งหมายของการอ่านก็คือ การหาความหมาย ความหมายไม่ใช่ตัวหนังสือ แต่เป็นความหมายที่ผู้เขียนมีก่อนจะลงมือเขียน ผู้อ่านจะต้องค้นหาและก่อสร้างความหมายที่ว่ามีในขณะอ่าน

3. ในระบบการเขียนด้วยตัวหนังสือ ย่อมจะต้องมีความสัมพันธ์กันโดยตรงระหว่างคำพูด และภาษาเขียน ตัวหนังสือเป็นตัวแทนของเสียงพูดเท่านั้น

4. การรับรู้ด้วยสายตา มีความสำคัญต่อเรื่องของการอ่านอย่างมาก

5. โดยความเป็นจริงแล้ว ไม่มีความหมายอะไรเลยในสัญลักษณ์หรือระบบการเขียน ไม่มีความหมายในรูปร่างและการจัดเรียงรูปร่างสัญลักษณ์เหล่านั้นเลย เพราะสัญลักษณ์หรือระบบสัญลักษณ์ เป็นเครื่องบ่งชี้ความหมายตามที่ตกลงกันไว้เท่านั้น

6. ความหมายที่แท้จริงมีอยู่ในใจของผู้เขียนและในใจของผู้อ่าน

7. ผู้อ่านย่อมมีความสามารถ " ก่อร่าง " สร้างความหมายขึ้นมาได้จากการอ่าน และได้รับ " สาร " ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับ " สาร " ที่ผู้เขียนต้องการจะส่ง

จึงพอสรุปได้ว่า กระบวนการอ่าน ประกอบไปด้วย การมองเห็นคำจากสายตา แล้วส่งผ่านไปสู่อสมอง เพื่อเลือกที่จะให้ความหมายที่ถูกต้องตามประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ได้มีนักการศึกษาหลายท่าน กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านไว้ ดังนี้

แคร์รอล (Carroll , 1964) ได้กล่าวถึงการอ่านว่ามีหลักสำคัญที่ควรยึด

3 ประการ คือ

1. การเสริมแรง (reinforcement) เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยในการวางเงื่อนไขให้การเรียนการสอนมีความมั่นคง ในการสอนนั้นลำพังแต่การฝึกอ่านเพียงอย่างเดียว อาจไม่เพียงพอที่จะทำให้นักเรียนอ่านหรือจำคำได้ ต้องอาศัยการเสริมแรงเข้าช่วย และควรควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการใช้การเสริมแรงด้วย

2. การหยั่งเห็น (insight) เป็นการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยฉับพลันของเด็ก แต่เกิดจากการที่เด็กลองผิดลองถูกมาหลายครั้ง เช่น เด็กเห็นคำว่า " กิน " มาก่อนแล้ว มาพบคำว่า " บิน " เด็กก็จะอ่านว่า " กิน " แต่เมื่อได้รับการสอนหรือได้ลองสะกดดูเป็นประสบการณ์แก่เด็ก เด็กก็จะอ่านคำว่า " บิน " ได้ถูกต้อง

3. ทฤษฎีพัฒนาการของเปียเจต์ ที่กล่าวว่า ความรู้คือประสบการณ์ที่ได้รับ การสะสมมาแล้วในอดีต กล่าวคือ เมื่อเด็กมีปฏิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอก แล้วได้ ผลลัพธ์ออกมา ก็จะเก็บสะสมไว้ในตัว เมื่อเด็กพบเหตุการณ์เช่นเดิมอีก ก็จะคาดหวังทันทีว่า ผลลัพธ์ควรจะออกมาเหมือนที่เคยเป็นมาแล้ว เด็กจะค่อยๆ ประสมประสานความรู้ใหม่กับ ความรู้เก่าเข้าด้วยกัน เป็นประสบการณ์ที่จะก่อให้เกิดความคิดต่างๆ ไปใช้ในการทำ ปฏิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เด็กพบครั้งต่อไป

เทลเลอร์ (Taylor, 1973) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ว่า ในการสอนอ่านนั้น ครูควรวางเงื่อนไขอย่างหนึ่ง คือ การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ เช่น ถ้าจะ สอนให้นักเรียนอ่านคำว่า "แมว" ครูควรรูปแมวและมีบัตรคำว่า "แมว" มาให้นักเรียนดู พร้อมกับออกเสียง "แมว" ไปด้วย ทำอย่างนี้หลายๆครั้ง นักเรียนจะเกิดความคิดรวบยอด เกี่ยวกับคำว่า "แมว" ว่ามีรูปร่าง เสียง และตัวอักษรเช่นไร

แล็ป และ ฟลัด (Lapp and Flood, 1978) ได้รวบรวมทฤษฎีการจัดลำดับ ข้อความและวิเคราะห์เชื่อมโยงข้อความ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่มีผลต่อการอ่านไว้ ดังนี้

1. ทฤษฎีการจัดลำดับข้อความ ทฤษฎีนี้เน้นว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ เกี่ยวข้องกับหลักจิตวิทยา 2 ประการ คือ การรับ และรู้ข่าวสาร โดยเมื่อรับข่าวสารแล้ว นำไปเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิมเป็นความรู้ใหม่ ถ้าไม่ตรงกับข้อมูลจากประสบการณ์ เดิมก็จะอ่านข้อความซ้ำ ถ้าข่าวสารที่อ่านให้ความรู้สึกในทางลบ จะต้องใช้เวลาในการรับรู้ นานกว่าข่าวสารที่ให้ความรู้สึกในทางบวก จากนั้นสมองก็จะบันทึกความเข้าใจเกี่ยวกับรูป ร้างของคำและความหมายไว้

2. ทฤษฎีการวิเคราะห์เชื่อมโยงข้อความ ทฤษฎีนี้เน้นว่า ผู้อ่านมีวิธีการที่จะดึง ข้อความที่มีความหมายคล้ายกันมาเกี่ยวข้องกัน หรือจัดข้อความที่ไม่ต้องการออก ข้อความที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว จะมีความสัมพันธ์กันทางบวก คือ มีความเกี่ยวข้อง ของความหมายในแต่ละประโยค

หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

อวีลิกซ์ฌ์ มุณยะกาญจน (2524) ได้กล่าวถึงความเกี่ยวพันระหว่างสมอง กับดวงตา ซึ่งทำให้เกิดการอ่านไว้ว่า สมองเป็นแหล่งรวบรวมความรู้และจะรับรู้ได้โดยผ่าน ประสาทสัมผัสจากอวัยวะสัมผัส เช่น หู ตา จมูก เป็นต้น เมื่อเราอ่านหนังสือตัวหนึ่งที

ผ่านเข้าไปในดวงตา ตาจะเคลื่อนไหวเป็นระยะเพื่อรับรู้ตัวหนังสือนั้นนำไปสู่สมอง สมองก็จะเก็บสิ่งที่สนใจไว้ สมองจะบังคับตาให้เคลื่อนไหวขณะอ่าน ถ้าตาไม่เคลื่อนไหว แสดงว่าสมองไม่ทำงานหรือล้า

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2526) ได้กล่าวถึงจิตวิทยาการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการทำงานเกี่ยวข้อกันระหว่างสมองกับตา ตาจะต้องจ้องและกระพริบสลับกันไป การจ้องทำให้เห็นภาพชัดเจน และจะเกิดขึ้นภายในเสี้ยวเวลาช่วงการจ้องหรือการเพ่ง ผู้อ่านจะมองเห็นคำ 2-3 คำ เรียกว่า ช่วงการรับรู้ เมื่อไม่แน่ใจจะย้อนกลับไปดูอีกครั้ง คนที่อ่านได้เร็วมักจะมีช่วงการรับรู้กว้าง ช่วงการย้อนกลับน้อย ซึ่งตรงกันข้ามกับคนที่อ่านช้าจะมีช่วงการรับรู้แคบ ช่วงการย้อนกลับหลายช่วงต่อหนึ่งบรรทัด

ณรงค์ ทองปาน (2526) ได้กล่าวถึงความพร้อมในการอ่านของเด็ก ซึ่งเกิดจากปัจจัย 2 ประการ คือ

1. ปัจจัยที่เกี่ยวกับตัวนักเรียน ได้แก่ ความพร้อมทางด้านร่างกาย ด้านสมอง ด้านอารมณ์ และด้านวิชาการ
2. ปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ได้แก่ อาชีพของบิดามารดา บุคคลที่อยู่แวดล้อม สภาพสังคมที่เด็กอยู่ การสะสมหนังสือของบุคคลในครอบครัว และการที่ผู้ปกครองจัดประสบการณ์ให้กับเด็ก เช่น การพาไปเลือกซื้อหนังสือ การพูดคุยเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่น่าสนใจ

สุนิตรา อังวัฒนะกุล (2527) ได้กล่าวถึงจิตวิทยาการอ่านว่า การอ่านเกี่ยวข้องกับกระบวนการ 2 อย่าง คือ กระบวนการทางด้านกลไกซึ่งเกี่ยวข้องโยงกับการนำสิ่งเร้าเข้าสู่สมอง และกระบวนการรับรู้ซึ่งเกี่ยวข้องโยงกับการตีความสิ่งเร้าหลังจากที่ได้เข้าสู่สมองแล้ว สรุปได้ว่า การอ่านเกิดจากการทำงานที่สัมพันธ์กันระหว่างสมองกับตา โดยตารับรู้แล้วส่งต่อไปยังสมองเพื่อตีความ ดังนั้น ครูควรนำหลักจิตวิทยาการอ่านมาใช้ เพื่อให้ นักเรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านอย่างแท้จริง

ประเภทของการอ่าน

ประเภทของการอ่าน มีส่วนสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของการอ่าน คือ ขึ้นอยู่กับความต้องการ และความสนใจในการอ่าน นักการศึกษาผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการอ่าน ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ดังนี้

พวา พันธุ์เมฆา (2518) ได้แบ่งประเภทของการอ่านตามลักษณะของการอ่านเป็น 3 ประเภท คือ

1. การอ่านออกเสียง ใช้เมื่อต้องการให้ตัวผู้อ่านเองหรือผู้อื่นได้ยินข้อความที่อ่าน หรือ ใช้เมื่อต้องการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน หรือเพื่อให้เกิดความซาบซึ้งในข้อความที่อ่าน

2. การอ่านออกเสียงเงียบ เป็นการอ่านที่ปากขมูขมิบไปตามจังหวะอ่าน เหมือนออกเสียง การอ่านแบบนี้ไม่มีประโยชน์แก่ผู้อ่าน เพราะไม่มีเจตนาต้องการให้ผู้อื่นได้ยิน หรือฝึกออกเสียงแต่อย่างใด

3. การอ่านในใจ การอ่านแบบนี้ไม่ออกเสียง ไม่ใช้ข้อวัชระที่ออกเสียงต่างๆ เคลื่อนไหวเลย ใช้เฉพาะสายตากวาดไปบนหนังสือ ตาจับภาพแล้วส่งผ่านสายตาไปยังประสาทสมองให้รับรู้เพื่อจดจำ ดีความต่างๆ เหมาะสำหรับการอ่านค้นคว้า การอ่านแบบนี้มุ่งให้อ่านได้เร็ว และมีความเข้าใจพร้อมทั้งสามารถเก็บความที่อ่านได้มาก

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคณะ (2522) ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อชวนขยายหาความรู้และความเพลิดเพลินให้แก่ตนเอง การอ่านประเภทนี้มุ่งฝึกอัตราความเร็วและการจับใจความสำคัญ ซึ่งเป็นการอ่านที่นับวันจะมีความสำคัญเพิ่มขึ้น นักเรียน นักศึกษา ควรได้รับการฝึกฝนให้อ่านเป็น คือ เมื่ออ่านแล้วสามารถสรุปความ แปลความ ดีความ ขยายความ วิเคราะห์คำ ความ หรือเนื้อเรื่อง และวิพากษ์วิจารณ์เนื้อเรื่องที่อ่านนั้นได้

2. การอ่านออกเสียง ได้แก่

2.1 อ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว เพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านรู้เรื่องและเข้าใจ

2.2 อ่านออกเสียงบทร้อยกรองประเภทต่างๆ เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเพลิดเพลินและความซาบซึ้ง

มยุรี สุทธิวัฒน์ (2526) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ตามจุดมุ่งหมายของการอ่านได้ 3 ประเภท คือ

1. อ่านผ่านๆ หรือ อ่านเอาเรื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่าน เช่น การพลิกตำราบางเล่มเพื่อดูว่าเนื้อหาครอบคลุมเรื่องที่จะค้นคว้าหรือไม่ อาจจะอ่านเพียงหัวเรื่อง สารบัญ หรือภาคผนวกท้ายเล่ม เป็นต้น

2. อ่านวิเคราะห์เมื่อมีความประสงค์จะรู้เรื่องโดยละเอียด การอ่านแบบนี้จะต้องบันทึกเรื่องย่อไว้ด้วยเพื่อทบทวนความจำ

3. อ่านตีความ เมื่ออ่านรู้เรื่องก็ต้องมีการตีความ ซึ่งการตีความนั้นจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน ผู้อ่านหลายๆคนที่อ่านเรื่องเดียวกันอาจตีความไม่เหมือนกันก็ได้ และยังแบ่งตามวิธีการอ่านได้ 2 ประเภท คือ

1. การอ่านในใจ (silent reading) เป็นการอ่านโดยไม่ออกเสียง โดยมุ่งให้เข้าใจเรื่องและความคิดสำคัญๆในเรื่องที่อ่าน ซึ่งผู้อ่านจะต้องมีความรู้ในเรื่องคำศัพท์และโครงสร้างของประโยคพอสมควร

2. การอ่านออกเสียง (oral reading) เป็นการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องในเรื่องเสียงต่างๆ (sound) การออกเสียงเน้นหนัก (stress) จังหวะ (rhythm) ระดับเสียงสูงต่ำ (intonation) การอ่านแบบนี้มุ่งที่การอ่านออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน เพื่อให้ผู้ฟังได้รับทราบเรื่องราวอย่างสะดวก โดยอาศัยความรู้ความเข้าใจจากการอ่านในใจเสียก่อน

ศรีสุตา จรรย์กุล (2527) ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การอ่านออกเสียง คือ การอ่านตามตัวหนังสือเพื่อให้ผู้อื่นฟัง ถ้าเป็นการอ่านร้อยแก้ว ผู้อ่านจะต้องระวังควบคุมการออกเสียง ตัวสะกด ตัวควบกล้ำ สลีลา จังหวะวรรคตอน ให้ถูกต้อง ผู้อ่านจะต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ในวรรณกรรมที่นำมาอ่าน ต้องอ่านให้ชัดเจน ถูกต้องตามอักขรวิธี และต้องควบคุมน้ำเสียงลีลาให้เป็นไปตามถ้อยคำและเนื้อเรื่องตามข้อความที่อ่าน ถ้าเป็นการอ่านทำนองเสนาะ ก็ใช้หลักการอ่านร้อยแก้ว ประกอบกับการทอดเสียง การเอื้อนเป็นเสียงสูงๆต่ำๆ เป็นทำนองดนตรีไปด้วย

2. การอ่านในใจ คือ การทำความเข้าใจกับตัวอักษร เป็นการอ่านเพื่อเก็บข้อความและเพื่อทำความเข้าใจ เป็นการอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ความบันเทิงให้แก่ตนเองผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และสามารถเข้าใจเรื่องราวที่ได้อ่านโดยตลอด การอ่านประเภทนี้เป็นการอ่านเพื่อตัวผู้อ่านเอง ซึ่งผู้อ่านจะได้รับประโยชน์มากมายเพียงใด ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้อ่านแต่ละคน

จะเห็นได้ว่า การอ่านแต่ละประเภทล้วนมีประโยชน์ต่อผู้อ่านทั้งสิ้น ซึ่งผู้อ่านจะได้รับประโยชน์มากมายเพียงใด ขึ้นอยู่กับว่าผู้อ่านสามารถเลือกประเภทการอ่านให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์นั้นๆได้หรือไม่

การอ่านออกเสียง

การอ่านออกเสียงนั้นมีคุณค่าในทางการเรียนมาก เพราะจะอำนวยความสะดวก
ดังต่อไปนี้ (ทศนิยม ศุภเมธี , 2535)

1. ช่วยให้เกิดมีทักษะมากขึ้น เพราะการอ่านออกเสียง เด็กต้องจำพยัญชนะ
สระ ตัวสะกดได้ จึงจะอ่านได้ถูกต้อง

2. ช่วยให้เกิดจดจำข้อความที่ดี เอาไว้ใช้เป็นตัวอย่าง

3. ช่วยให้เกิดออกเสียงได้คล่องแคล่ว และถูกต้องด้วย

4. การอ่านทำนองเสนาะ ช่วยให้เกิดรู้จักความไพเราะของบทกวี ทำให้
สนุกสนาน เพลิดเพลิน

5. การอ่านออกเสียงให้คนอื่นฟัง ทำให้รู้ว่าอ่านผิดหรือถูก ตรวจสอบได้ ไม่
เหมือนการอ่านในใจ

อย่างไรก็ดี การสอนอ่านออกเสียง ครูควรคำนึงถึง

1. น้ำเสียงต้องดัง ฟังชัด นุ่มนวล น่าฟัง

2. อ่านถูกต้องวรรคตอน สลัด และจังหวะในการอ่านไม่ช้าหรือเร็วเกินไป

3. สำเนียงในการอ่านให้เป็นไปตามธรรมชาติ

หมวดภาษาไทย วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาสงครณ (อ้างถึงใน ทศนิยม ศุภเมธี ,
2535) ได้เสนอหลักการอ่านออกเสียงไว้ ดังนี้

1. ต้องอ่านออกเสียงให้ดังชัดเจนนถูกต้องไม่ช้าหรือเร็วเกินไป ไม่ดังหรือ
ค่อยเกินไป

2. ต้องอ่านถูกวรรคตอน ผู้อ่านเองและผู้ฟังจะได้ใจความหรือเรื่องได้ถูกต้อง
เพราะถ้าอ่านเป็นคำๆ หรืออ่านทีละ 2 - 3 คำ หรือแบ่งวรรคตอนไม่ถูก จะทำให้จับใจความ
ไม่ดี หรือบางทีความหมายอาจผิดไป

3. ขณะทีอ่าน ต้องจับใจความ ติดตาม และรู้สึกคล้อยตามไปกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

4. ต้องอ่านให้เหมือนเสียงพูด เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

5. ต้องเน้นเสียงอ่านให้เหมาะสม เพื่อให้ผู้ฟังมีอารมณ์คล้อยตาม แต่อย่ามาก
เกินไป จนเหมือนกับการแสดงละคร

6. การอ่านข้อความใดๆ สายตาของผู้อ่านจะต้องอ่านล่วงหน้าไปก่อน แล้วจึง
เปล่งสำเนียงทีหลัง

7. ก่อนที่จะอ่านออกเสียงให้ครูหรือเพื่อนฟัง ครูควรให้เด็กไปเตรียมอ่านก่อน เพื่อจะได้ไม่เสียเวลา อ่านผิดๆ ถูกๆ หรืออ่านตัวต่อตัว

8. เนื้อเรื่องที่เด็กอ่าน ควรเป็นประสบการณ์ที่เด็กชอบและต้องการ ควรเป็นเรื่องที่สนุก น่าสนใจ ไม่มีคำยากจนเกินไป

การฝึกทักษะการอ่านออกเสียง มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ครูควรตั้งจุดมุ่งหมายแต่เพียงอย่างเดียวในการอ่านครั้งหนึ่ง และบอกให้นักเรียนทราบความมุ่งหมายด้วย เช่น อ่านเพื่อความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียง พังเสียงการออกเสียง ร. ล. และตัวควบกล้ำให้ชัดเจน ฯลฯ

2. ควรฝึกบ่อยๆ ในระยะเวลาสั้นๆ

3. การสอนอ่านคำยาก ครูควรแทรกหลักเกณฑ์การอ่านให้เหมาะกับวัยเพื่อเด็กจะได้รู้หลักเกณฑ์ และช่วยให้จำได้แม่นยำ

4. ข้อความที่เป็นร้อยแก้ว ควรฝึกอ่านเดี่ยว ส่วนที่เป็นร้อยกรอง ควรให้อ่านพร้อมกันบ้าง ทำให้มีความไพเราะ ผู้อ่านเกิดความเชื่อมั่น

5. ข้อความบางตอนในหนังสือ ครูอาจให้อ่านหลายครั้ง ด้วยความมุ่งหมายที่ต่างกันในแต่ละครั้ง

6. การอ่านให้มีน้ำเสียงคล้อยตามทำนองของเรื่อง และแสดงอารมณ์ของตัวละคร ครูจะทำหลังจากเด็กได้อ่านในใจ และฟังคำอธิบายเรื่อง และของข้อความนั้นแล้ว

การประเมินผลการอ่านออกเสียง เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยให้ครูมีโอกาสปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้นตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อช่วยให้เด็กมีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านดีขึ้น เด็กมีโอกาสปรับปรุงเพื่อจะได้พัฒนาในด้านการเรียน สมศักดิ์ สินธุระเวชกุล

(2527) (อ้างถึงใน ทศนิยม สุภเมธี, 2535) ได้กล่าวถึงการประเมินผลการอ่าน ดังนี้

การประเมินผลการอ่านออกเสียง ได้แก่ การกำหนดข้อความให้นักเรียนอ่าน ส่วนวินิจฉัยว่า นักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงอย่างไรนั้น สามารถปฏิบัติได้ 2 รูปแบบ คือ

ก. สำนวนการอ่านอย่างง่าย (informal reading inventory) คือขณะที่นักเรียนอ่าน ครูบันทึกข้อบกพร่องในการอ่านของเด็กไว้ ได้แก่ อ่านตก อ่านเกิน อ่านซ้ำ อ่านผิด แล้วแก้อุบัติกรรมในการอ่าน เช่น ใช้มือชี้คำในขณะที่อ่าน โคลงศีรษะ อ่านซ้ำ อ่านๆ หยุดๆ อ่านไม่ได้ ฯลฯ แล้วรวบรวมความถี่ของข้อบกพร่องไว้เป็นรายบุคคลและทั้งชั้น สำหรับการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ทำได้โดยครูถามให้เด็กตอบปากเปล่า ตามทั้งเนื้อเรื่องหรือถามเกี่ยวกับตัวละครในเรื่อง ครูบันทึกไว้ว่านักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านมากน้อยเพียงใด

ข. แบบสำรวจข้อผิดพลาดในการอ่าน (reading miscue inventory) คือ การพิจารณาข้อผิดพลาดในการอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วน ทั้งในด้านเสียง รูปคำ ความหมาย และไวยากรณ์ แล้วรวบรวมข้อผิดพลาดมาหาความถี่ เพื่อดูว่าข้อผิดพลาดด้านใดมีส่วนทำให้นักเรียนขาดความเข้าใจในการอ่าน

บันลือ พุกกะวัน (2522) กล่าวถึงคุณประโยชน์ของการอ่านออกเสียง ดังนี้

1. การอ่านออกเสียงหรือฟังเสียงใช้เป็นเครื่องมือในการฝึกอ่านเบื้องต้นที่จะให้เด็กผู้เรียนใช้วิธีจำรูปคำ สะกดคำ กวาดสายตาอ่านตัวอักษรนั้นให้ชัดด้วยขีดคำถูกต้อง เช่น ใช้นิ้วชี้ให้เด็กได้ขีดอ่าน ครูฟังและตรวจสอบว่า อ่านคำหรือประโยคนั้นถูกต้องหรือไม่ หรือสะกดคำในการอ่านผิดเพื่อจะได้ช่วยเหลือแก้ไขการฝึกอ่านเบื้องต้นได้ทันทั่วทั้ง นอกจากนี้ ครูก็สามารถใช้การอ่านออกเสียง ตรวจสอบความสามารถในการอ่าน และระดับความสามารถในการอ่านได้ดีทางหนึ่งด้วย

2. การอ่านออกเสียงใช้เป็นเครื่องมือที่จะสื่อให้ผู้อื่นฟัง ในสมัยก่อนก็เน้นให้อ่านให้ บู่ ย่า ตา ยาย ที่อ่านหนังสือไม่ได้ฟัง หรือผู้อื่นวานให้อ่าน ปัจจุบันการอ่านแบบนี้ใช้ในการเผยแพร่ข่าว ความรู้ ทั้งในด้านวิทยุและโทรทัศน์ ให้ผู้รับหรือประชาชนทั่วไปได้รับข่าวสารของทางราชการ หรือความรู้ที่จำเป็น รวมทั้ง การโน้มน้าวขอความร่วมมือต่างๆ ได้ดี

3. การฝึกอ่านออกเสียงตามกันหรือพร้อมกัน เช่น การอ่านตามวิธีสะกดตัวผสมคำ ย่อมช่วยให้เกิดความกล้าในการแสดงออกหรือพูดออกมา สำหรับเด็กช้อย หรือ การอ่านตามกันก็เป็นประโยชน์เช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น การอ่านแบบสะกดตัวผสมคำ ได้ใช้ในการฝึกอ่านเป็นจังหวะ ก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน เฉพาะจังหวะในการอ่านยังช่วยให้เด็กผู้อ่านได้โดยกดตัวโอนเอนไปมาตามจังหวะ ทำให้การเรียนอ่านที่ว่าเป็นของยากสำหรับเด็ก กลายเป็นของง่ายขึ้นโดยใช้จังหวะช่วยการอ่าน

4. การอ่านออกเสียง ใช้วิธีกำหนดตัวละครให้อ่านเฉพาะบทสนทนาได้ตอบตามบทบาทที่สมมติให้ หากผู้เรียนแสดงตามบทบาทและจำบทสนทนาได้ดี ก็เหมือนกับการแสดงละครนั่นเอง ดังนั้น ถ้าบทอ่านเป็นบทสนทนาจึงควรสอนให้อ่านตามบทบาทสมมติ และแสดงตามบทบาทได้ดี ย่อมนำไปใช้ในการแสดงละคร หรือแสดงประกอบเรื่องราวได้ดี

5. การอ่านออกเสียงหรืออ่านฟังเสียง เหมาะสมสำหรับที่จะอ่านบทประพันธ์ประเภทร้อยกรอง เพื่อได้ฟังความไพเราะของการลงจังหวะสัมผัส ทำนองการอ่าน และการเลือกสรรคำที่นำมาใช้ของกวีผู้ประพันธ์ จนผู้ฟังและผู้อ่านเกิดความประทับใจในรสไพเราะของภาษาและเกิดความซาบซึ้งในบทร้อยกรองนั้นๆ ด้วยเหตุนี้ การสอนวรรณคดีประเภท

ร้อยกรองจึงต้องเน้นการอ่านออกเสียงให้มีจังหวะ ทำนอง โดยเฉพาะของบทร้อยกรองแต่ละประเภท เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน เป็นต้น

6. การอ่านออกเสียงหรืออ่านฟังเสียง ใช้ในการตรวจสอบการหาคำตอบของเด็กผู้เรียนเบื้องต้น เพื่อจะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้จักวิธีหาแหล่งคำตอบ หรือตรวจสอบการหาคำตอบด้วยตนเองได้ดี ทั้งนี้เพราะ การสอนอ่านจำเป็นต้องเน้นที่ความเข้าใจในเนื้อหา เมื่อเริ่มสอนอ่านเบื้องต้น จำต้องฝึกเด็กให้เกิดความเข้าใจในข้อเท็จจริงจากเรื่องที่อ่านเป็นอันดับแรก จึงต้องใช้การอ่านฟังเสียงในการตรวจสอบการตอบหรือหาคำตอบ

เมื่อครูผู้สอนได้ทราบถึงลักษณะและคุณประโยชน์ของการอ่านออกเสียงหรืออ่านฟังเสียงได้ดี จึงต้องพิจารณาที่จะใช้การอ่านออกเสียงให้สอดคล้องกับประโยชน์ คือ

- ควรใช้การอ่านออกเสียงหรือฟังเสียงให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการสอน เช่น สืบให้ผู้อื่นฟัง ฝึกทักษะในการอ่านเบื้องต้น ช่วยฝึกให้เด็กหรืออายุกล่าอ่านตาม หรืออ่านพร้อมกันกับเพื่อน เป็นต้น

- ในการสอนอ่านของครู ครูจะต้องตรวจสอบพิจารณาบทอ่านนั้นว่า บทอ่านเป็นลักษณะใด บทพรรณนา บทร้อยกรอง หรือบทสนทนา เพื่อจะได้ส่งเสริมให้เด็กได้เรียนอ่านที่สอดคล้องกับลักษณะบทเรียน

ระบบเสียงและการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ในภาษาอังกฤษได้มีระบบเสียงและการออกเสียงดังนี้ (พิณฑิพย์ ทวยเจริญ , 2521)

1. พยัญชนะเสียงเดียว

พยัญชนะในภาษาอังกฤษประกอบด้วยเสียงทั้งหมด 24 หน่วยเสียง จำแนกตามลักษณะการเกิดเสียงเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1.1 พยัญชนะเสียงหยุด (stops) หรือพยัญชนะเสียงระเบิด (plosives) เกิดจากการกักลมไว้ ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่องปากก่อนที่จะปล่อยลมให้พุ่งออกมา ในภาษาอังกฤษมี 6 หน่วยเสียง คือ

/ p / เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ไม่ก้อง เกิดที่ริมฝีปาก (voiceless bilabial stop) มีเสียงย่อย 3 เสียง คือ [p^h , p , p⁻]

[p^h] เป็นเสียงมีลมเพิ่มขึ้น (aspirated sound) ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ หรือท้ายพยางค์

[p] เป็นเสียงไม่มีลมเพิ่ม (un aspirated sound) ปรากฏหลังเสียง /s/ ต้นคำและเป็นเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ไม่ออกเสียงเน้น นอกจากนี้ อาจปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำบ้าง

[p̥] เป็นเสียงที่ถูกกักไว้ไม่ให้ปรากฏออกมา หรือเรียกว่า เสียงอวบ (unreleased sound) มักปรากฏเป็นเสียงท้ายคำ หรือนำหน้าเสียงหยุดอื่นๆ

/t/ เป็นเสียงหยุด ไม่ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก (voiceless alveolar stop) มีเสียงย่อย 3 เสียง คือ [t^h, t, t̥]

[t^h] เสียงมีลมเพิ่มขึ้น ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ หรือท้ายคำ

[t] เสียงไม่มีลมเพิ่มขึ้น มักปรากฏหลังเสียง /s/ และเป็นเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์ที่ไม่ออกเสียงเน้น

[t̥] เสียงอวบ มักปรากฏในส่วนท้ายคำ

/k/ เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ไม่ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน (voiceless velar stop) มีเสียงย่อย 3 เสียง คือ [k^h, k, k̥]

[k^h] เสียงมีลมเพิ่มขึ้น มักปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ และท้ายคำ

[k] เสียงไม่มีลมเพิ่มขึ้น ปรากฏในตำแหน่งกลางคำ หรือต้นพยางค์ที่ไม่ออกเสียงเน้น และหลังเสียง /s/

[k̥] เสียงอวบ ปรากฏในส่วนท้ายของคำ และนำหน้าเสียงหยุดอื่นๆ หรือเสียงเสียดสี

/b/ เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ก้อง เกิดที่ริมฝีปาก (voiced bilabial stop)

/d/ เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก (voiced alveolar stop)

/g/ เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน (voiced velar stop)

1.2 พยัญชนะเสียงเสียดแทรก (fricatives) เกิดจากลมที่เป่าออกมาเสียดสีกับอวัยวะต่างๆภายในช่องปาก ในภาษาอังกฤษมี 9 หน่วยเสียง คือ /f, v, θ, ð, s, z, ʃ, ʒ, h/

/f/ เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดระหว่างริมฝีปากล่างกับฟันบน (voiceless labio-dental fricative)

/v/ เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก ก้อง เกิดระหว่างริมฝีปากล่างกับฟันบน (voiced labio-dental fricative)

/θ/ เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดระหว่างฟันล่างกับฟันบน (voiceless interdental fricative)

/θ/ เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดระหว่างฟันล่างกับฟันบน
(voiced interdental fricative)

/s/ เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก (voiceless
alveolar fricative)

/z/ เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก (voiced alveolar
fricative)

/ʃ/ เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่บริเวณเพดานแข็ง (voiceless palatal fricative)

/ʒ/ เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก ก้อง เกิดที่บริเวณเพดานแข็ง (voiced
palatal fricative)

/h/ เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดในช่องเส้นเสียง (voiceless
glottal fricative)

1.3 พยัญชนะเสียงกึ่งเสียดแทรก (affricates) เป็นเสียงที่เริ่มจากเสียงหยุดก่อน
แล้วจึงเกิดเสียงเสียดแทรกตามมา มี 2 หน่วยเสียง คือ /tʃ, ʃt/

/tʃ/ เป็นพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่เพดานแข็งด้านหน้า
(voiceless alveolar palatal affricate)

/ʃt/ เป็นพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดแทรก ก้อง เกิดที่เพดานแข็งด้านหน้า
(voiced alveolar palatal affricate)

1.4 พยัญชนะเสียงนาสิก (nasals) เป็นพยัญชนะที่เกิดจากการกักลม ณ ที่ใดที่
หนึ่งในช่องปาก ขณะเดียวกันก็ลดลิ้นไว้กลางเพื่อให้ลมกลับไปออกทางช่องจมูก ในภาษาอังกฤษมี
3 หน่วยเสียง คือ /m, n, ŋ/

/m/ เป็นพยัญชนะเสียงนาสิก ก้อง เกิดที่ริมฝีปากทั้งคู่ (voiced bilabial
nasal)

/n/ เป็นพยัญชนะเสียงนาสิก ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก (voiced alveolar nasal)

/ŋ/ เป็นพยัญชนะเสียงนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน (voiced velar nasal)

เสียงพยัญชนะนาสิกทั้ง 3 หน่วยเสียง เมื่อปรากฏท้ายพยางค์ที่ไม่ออกเสียงเน้น บาง
ครั้งอาจทำหน้าที่แทนสระในพยางค์นั้น เรียกว่า พยัญชนะซิลแลบิค (syllabic) และใช้เครื่องหมาย
ขีดเล็ก ๆ แสดงได้พยัญชนะ

1.5 พยัญชนะเสียงข้างลิ้น (lateral) เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการใช้ลิ้นกักลมตรงช่องกลางปากไว้ และปล่อยให้ออกมาข้างๆลิ้น มีเพียงหน่วยเสียงเดียว คือ /l/

/l/ เป็นพยัญชนะเสียงข้างลิ้น ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก (voiced alveolar lateral) มีเสียงย่อย 3 เสียง คือ [l, +, |]

[l] เป็นการเปล่งเสียงแบบชัดเจน (clear-l) และปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวหรือควบคู่

[+] เป็นการออกเสียงแบบไม่ชัดเจน (dark-l) ในการออกเสียง ส่วนหลังของลิ้นจะยกขึ้นสูงขึ้นไปทางเพดานอ่อน มักปรากฏท้ายคำ หรือระหว่างพยัญชนะกับสระอื่น

[|] เป็นการออกเสียงประสมกลมกลืนกับเสียงสระ เมื่อทำหน้าที่แทนสระในพยางค์เดียวกัน เรียกว่า syllabic-l มักปรากฏท้ายพยางค์ที่ไม่ออกเสียงเน้น

1.6 เสียงพยัญชนะลิ้นงอ (retroflex) เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากปลายลิ้นถูกยกขึ้น แล้วงอกลับไปทางด้านในของปาก ทำให้เกิดรูปเว้า มีหน่วยเสียงเดียว คือ /r/

/r/ เป็นเสียงพยัญชนะลิ้นงอ ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก (voiced alveolar retroflex)

1.7 เสียงพยัญชนะกึ่งสระ (semi-vowel) เป็นเสียงเลื่อนที่เกิดระหว่างสระ 2 เสียง มี 2 หน่วยเสียง คือ /w, y/

/w/ เป็นเสียงพยัญชนะกึ่งสระ ก้อง เกิดที่ริมฝีปากและเพดานอ่อน (voiced labial-velar semi-vowel) เป็นเสียงเลื่อนที่ตั้งต้นที่เสียงสระ /u/ ไปหาเสียงอื่น

/y/ เป็นเสียงสระกึ่งพยัญชนะ ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง (voiced palatal semi-vowel) เป็นเสียงเลื่อนที่เริ่มต้นจากเสียงสระ /i/ แล้วเลื่อนไปยังเสียงอื่นๆ

2. พยัญชนะเสียงควบ

2.1 พยัญชนะเสียงควบต้นคำ

2.1.1 พยัญชนะเสียงเดี่ยวควบ 2 เสียง ได้แก่

/pl- kr- sm- dw- sk- br- /

2.1.2 พยัญชนะเสียงเดี่ยวควบ 3 เสียง ได้แก่

/str- skw- spl- skr- spr- /

2.2 พยัญชนะเสียงควบท้ายคำ

2.2.1 พยัญชนะเสียงเดี่ยวควบ 2 เสียง ได้แก่

/-ns -ld -lo -ft -gz /

2.2.2 พยัญชนะเสียงเดี่ยวควบ 3 เสียง ได้แก่

/ -sks -fos -spt -lmd -ps /

2.2.3 พยัญชนะเสียงเดี่ยวควบ 4 เสียง ได้แก่

/ -ksts -mpts -ksos -lfos -ndos /

3. เสียงสระ

3.1 สระเดี่ยว ได้แก่

/ i i e ε ɔ o a u o ɔ /

3.2 สระประสม ได้แก่

/ ai au oi /

4. การเน้นเสียงในคำ

4.1 คำ 1 พยางค์	เน้น	พยางค์ที่ 1
4.2 คำ 2 พยางค์	เน้น	พยางค์ที่ 1 2
4.3 คำ 3 พยางค์	เน้น	พยางค์ที่ 1 2 3
4.4 คำ 4 พยางค์	เน้น	พยางค์ที่ 1 2 3
4.5 คำ 5 พยางค์	เน้น	พยางค์ที่ 2 3 4

5. ระดับเสียง

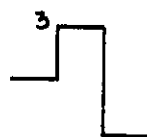
5.1 ระดับเสียงต่ำ (low pitch) แทนด้วย / 1 / ได้แก่ระดับเสียงที่ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ออกเสียงเน้นซึ่งเป็นพยางค์ท้ายของคำพูด (utterance) ที่ใช้เส้นแสดงระดับเสียงตก



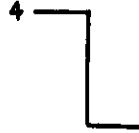
5.2 ระดับเสียงกลาง (mid pitch) แทนด้วย / 2 / ได้แก่ระดับเสียงที่ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ออกเสียงเน้น ซึ่งมีใช่พยางค์ท้ายของคำพูด



5.3 ระดับเสียงสูง (high pitch) แทนด้วย / 3 / ได้แก่ระดับเสียงที่ปรากฏในพยางค์ที่ออกเสียงเน้นในคำพูดปกติ ไม่ได้แสดงความรู้สึกใดๆเป็นพิเศษ



5.4 ระดับเสียงสูงพิเศษ (extra high pitch) ได้แก่ระดับเสียงของพยางค์ที่ออกเสียงเน้นในคำพูดที่แสดงอารมณ์ หรือความรู้สึกรุนแรงของผู้พูด เช่น ความประหลาดใจ ตกใจ ไม่แน่ใจ ตีใจ เป็นต้น ในคำพูดปกติไมโครใช้ระดับเสียงนี้



6. ช่วงต่อของเสียง (juncture)

6.1 ช่วงต่อภายใน เป็นการเว้นช่วงเสียงเล็กน้อยระหว่างคำ กลุ่มคำ คำประสม การเว้นช่วงเสียงระหว่างคำในตำแหน่งต่างกัน ทำให้ความหมายต่างกัน

6.2 ช่วงต่อปลาย เป็นการเว้นช่วงเสียงเมื่อสิ้นสุดใจความหนึ่งในคำพูด โดยพิจารณาทางเสียงก่อนที่จะมีการเว้นช่วงเสียง ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 แบบ คือ

6.2.1 เสียงคงระดับ / → / เป็นการเว้นช่วงเสียง เพื่อแบ่งวรรคตอนในคำพูดยาวๆ คำพูดสั้นๆแต่ยังไม่จบกระแสความ จะปรากฏหลังระดับเสียงกลางหรือต่ำ

6.2.2 เสียงขึ้นสูง / ↑ / เป็นการหยุดหลังคำพูดที่บอกความสงสัย ไม่แน่ใจ และคำถามที่ผู้พูดต้องการคำตอบใช่หรือไม่ คำเรียกขาน การนับ การลำดับรายชื่อ การเสนอตัวเลือก จะปรากฏหลังระดับเสียงสูง แต่มีข้อยกเว้น จะปรากฏหลังระดับเสียงกลางหรือต่ำได้เมื่อปรากฏหลังคำเรียกขานซึ่งรวมกับเนื้อความอื่น

6.2.3 เสียงจางหาย / ↓ / เป็นการหยุดแสดงว่าจบข้อความท้ายคำพูดหนึ่งได้แก่ ประโยคบอกเล่า คำตอบคำถามแบบถามเรื่องราว ประโยคคำสั่ง คำขอร้อง ชักชวน

7. การเชื่อมต่อระหว่างคำ ซึ่งได้รับอิทธิพลจากเสียงข้างเคียง

7.1 แอสซิมิเลชัน (assimilation) คือ การใช้เสียงใดเสียงหนึ่งในระหว่าง 2 เสียงที่เกิดใกล้เคียงกันแทนอีกเสียงหนึ่ง

7.2 โคอัลเลสเซนส์ (coalescence) คือ การใช้เสียงที่สามแทนเสียงที่อยู่ใกล้เคียงกัน

7.3 เอลลิชัน (elision) คือ การที่เสียงหนึ่งเสียงใดขาดหายไปขณะพูด

7.4 ลีเอซง (liaison) คือ การออกเสียงแบบเชื่อมโยง โดยใช้เสียงลงท้ายของคำหน้า เชื่อมต่อไปยังคำถัดไป ส่วนใหญ่แล้วคำถัดไปนั้นจะขึ้นต้นด้วยสระ

ระบบเสียงและการออกเสียงภาษาไทย

ในภาษาไทยมีระบบเสียงและการออกเสียงดังนี้ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ , 2521)

1. เสียงพยัญชนะ

1.1 พยัญชนะเสียงหยุด (stops) เกิดจากการที่ลมซึ่งเปล่งออกมาถูกกักไว้ ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่องปากก่อนที่จะเปิดช่องนั้นให้ลมพุ่งออกมาโดยแรง ทำให้ได้ยินเป็นเสียงลมระเบิดออกมา บางทีจึงเรียกพยัญชนะกลุ่มนี้ว่า พยัญชนะเสียงระเบิด (plosives) เสียงระเบิดนี้อาจมีลมหายใจเพิ่มขึ้นมา เรียกว่า เสียงระเบิดมีลม (aspirated plosives) หรืออาจเป็นเสียงระเบิดธรรมดาไม่มีลมหายใจเพิ่มขึ้น เรียกว่า เสียงระเบิดไม่มีลม (unaspirated plosives) พยัญชนะเสียงหยุดในภาษาไทยมี 10 หน่วยเสียง คือ / p t c k ph th ch kh b d /

/ p / เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปาก

/ t / เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดบริเวณหลังฟันบนหรือปุ่มเหงือก

/ c / เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดบริเวณระหว่างปุ่มเหงือกกับเพดานแข็ง

/ k / เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานอ่อน

/ ph / เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ริมฝีปาก

/ th / เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่บริเวณหลังฟันบนหรือปุ่มเหงือก

/ ch / เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ไม่ก้อง มีลม เกิดบริเวณระหว่างปุ่มเหงือกกับเพดานแข็งส่วนหน้า

/ kh / เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานอ่อน

/ b / เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปาก

/ d / เป็นพยัญชนะเสียงหยุด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่หลังฟันบนหรือปุ่มเหงือก

นักภาษาศาสตร์บางคนถือว่า / c ch / อยู่ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดแทรก (affricate) เพราะขณะที่ลิ้นกักลมไว้แน่นทำไม่สนิท ทำให้เกิดการปล่อยลมหลังการกัก เกิดเสียงเสียดแทรกขึ้นเล็กน้อยด้วย แต่เนื่องจากเสียงเสียดแทรกนี้ดังมาก และไม่ชัดเจน นักภาษาศาสตร์หลายคนจึงถือว่า หน่วยเสียง / c ch / ยังคงอยู่ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด

หน่วยเสียง /p t k/ มีเสียงย่อย [p⁻ t⁻ k⁻] ตามลำดับ เสียงย่อยเหล่านี้เป็นลักษณะการออกเสียงที่ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งเสียงสะกด โดยที่ลมซึ่งถูกกักไว้ในช่องปาก แทนที่จะพุ่งออกมากลับถูกกลืนลงไปใหม่ หรือกลายเป็นลมหายใจธรรมดาออกไปทางจมูก เพราะช่องที่กักลมไว้นั้นไม่เปิดออก เสียงลักษณะนี้เรียกว่า เสียงอุบ (unreleased)

1.2 พยัญชนะเสียงเสียดแทรก (fricatives) เกิดขึ้นเมื่อลมที่ทำให้เกิดเสียงต้องบีบตัวผ่านช่องแคบ ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่องปาก เสียงเสียดแทรกในภาษาไทยมี 3 หน่วยเสียง คือ / f s h /

/f/ เป็นเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ระหว่างฟันบนกับริมฝีปาก

/s/ เป็นเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่หลังฟันบนหรือปุ่มเหงือก

/h/ เป็นเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง

1.3 พยัญชนะเสียงนาสิก (nasals) เกิดจากการกักลม ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่องปาก ขณะเดียวกันก็ลดลิ้นไก่ลง ทำให้ลมกลับไปออกทางช่องจมูก มี 3 หน่วยเสียง คือ / m n ŋ /

/m/ เป็นเสียงนาสิก ก้อง เกิดที่ริมฝีปากทั้งสอง

/n/ เป็นเสียงนาสิก ก้อง เกิดที่หลังฟันหรือปุ่มเหงือก

/ŋ/ เป็นเสียงนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน

1.4 พยัญชนะเสียงข้างลิ้น (lateral) เกิดจากการใช้ลิ้นปิดบริเวณกลางช่องปาก กักลมไว้ที่ปุ่มเหงือก แต่ปล่อยช่องข้างลิ้นให้ลมผ่านออกได้ ในภาษาไทยมีเพียงหน่วยเสียงเดียว คือ / l / ซึ่งเป็นเสียงข้างลิ้น ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก

1.5 พยัญชนะเสียงลิ้นรวิ (rolled) เกิดจากการใช้ลิ้นส่วนปลายสั่นละบัดบริเวณหลังฟันหลายๆครั้ง มีเพียงหน่วยเสียงเดียว คือ / r / ซึ่งเป็นพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ ก้อง เกิดที่หลังฟัน หรือปุ่มเหงือก

1.6 พยัญชนะเสียงกึ่งสระ (semi - vowels) เป็นพยัญชนะที่ออกเสียงเหมือนสระเกิดขึ้นขณะที่มีการเลื่อนเสียงระหว่างเสียงสระ 2 เสียง โดยอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงจะอยู่ที่ตำแหน่งหนึ่งของสระ แล้วเปล่งเสียงออกมาในขณะที่เปลี่ยนอวัยวะนั้นๆไปสู่ตำแหน่งของสระอีกตำแหน่งหนึ่ง ตำแหน่งของเสียงพยัญชนะกึ่งสระจะถือตามตำแหน่งของสระต้นเสียง มี 2 หน่วยเสียง คือ / w y /

/w/ เป็นเสียงกึ่งสระ ก้อง เกิดที่ริมฝีปากและเพดานอ่อน เป็นเสียงเลื่อนที่เกิดระหว่างเสียงสระ [u] และสระอื่นที่มีความดังเด่นเท่ากัน

/y/ เป็นเสียงกึ่งสระ ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง เป็นเสียงเลื่อนที่เกิดระหว่างเสียงสระ [i] และสระอื่นที่มีความดังเด่นเท่ากัน

2. ตำแหน่งของเสียงพยัญชนะในคำ

2.1 พยัญชนะเดี่ยวต้นคำ ได้แก่

/ p t c k ph th ch kh b d f s h m n n l r w y /

2.2 พยัญชนะต้นควบ ได้แก่

/ kr khr pr phr tr thr kl khl pl phl kw khw /

2.3 พยัญชนะเดี่ยวท้ายคำ ได้แก่

/ p t k m n ŋ w y /

3. เสียงสระ

3.1 สระเดี่ยว

3.1.1 สระเดี่ยวเสียงสั้น ได้แก่

/ i e ae + อ a u o ๑ /

อิ เอะ แอะ อี เออะ อะ อุ โอะ เอาะ

3.1.2 สระเดี่ยวเสียงยาว ได้แก่

/ ii ee aeae + ๑ ๑ aa uu oo ๑๑ /

อี เอ แอ อี เออ อา อุ โอ ออ

3.2 สระประสม

3.2.1 สระประสมเสียงสั้น ได้แก่

เอียะ / ia / เอือะ / ia / อัวะ / ua /

3.2.2 สระประสมเสียงยาว ได้แก่

เอีย / iaa / เอือ / iaa / อิว / uaaa /

4. การเน้นเสียง

คำในภาษาไทยมักเน้นพยางค์สุดท้ายของคำ

5. ระดับเสียง

ในภาษาไทยระดับเสียงจะเป็นเสียงวรรณยุกต์

5.1 วรรณยุกต์เสียงคงระดับ ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงตรี

5.2 วรรณยุกต์เสียงเปลี่ยนระดับ ได้แก่ เสียงโท เสียงจัตวา

6. ช่วงต่อของเสียง

6.1 ช่วงต่อชิด (close juncture) หรือช่วงต่อบวก เป็นการเว้นช่วงเสียงเล็กน้อยระหว่างพยางค์ มักใช้เน้นเสียง แต่ไม่ทำให้ความหมายในคำเปลี่ยนแปลง

6.2 ช่วงต่อห่าง (open juncture) หรือช่วงต่อปลาย เป็นการหยุดหลังใจความหนึ่งๆ โดยแบ่งเป็น

6.2.1 เสียงตก / ↓ / ใช้กับประโยคบอกเล่า คำสั่ง ขอร้อง การเน้น คำถามที่ถามเรื่องราว คำถามเสนอตัวเลือก

6.2.2 เสียงขึ้นสูง / ↑ / ใช้กับคำถามใช่ หรือ ไม่ใช่ แสดงความประหลาดใจ ไม่พอใจ คำพูดแสดงความสุภาพ แสดงความอ่อนโยน สนิทสนม

6.2.3 เสียงคงระดับ / → / ใช้กับคำพูดยังไม่จบกระแสความ ถูกขัดจังหวะ



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ตำแหน่งเสียง		ภาษาไทย					ภาษาอังกฤษ						
		ริมฝีปากทั้งสอง	ริมฝีปากล่างกับฟันบน	หลังฟันบนกับปุ่มเหงือก	ปุ่มเหงือกกับเพดานแข็ง	เพดานอ่อน	คอหอย	ริมฝีปากทั้งสอง	ริมฝีปากล่างกับฟันบน	ระหว่างฟัน	หลังฟันบนกับปุ่มเหงือก	ปุ่มเหงือกกับเพดานแข็ง	เพดานอ่อน
หยุด													
ไม่มีลมเพิ่ม	ไม่ก้อง	p	f	c	k								
	ก้อง	b	d										
มีลมเพิ่ม	ไม่ก้อง	ph	th	ch	kh								
	ก้อง												
เสียดแทรก	ไม่ก้อง		f	s		h	f	θ	s	ʃ			h
	ก้อง						v	ð	z	ʒ			
กึ่งเสียดแทรก	ไม่ก้อง										ç		
	ก้อง										j		
นาสิก	ก้อง	m	n		n		m		n			ŋ	
ข้างลิ้น	ก้อง			l						l			
ลิ้นรั้ว	ก้อง			r									
ลิ้นงอ	ก้อง								r				
กึ่งสระ	ก้อง	w			y						y		

เสียงพยัญชนะภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีทั้งที่ออกเสียงลักษณะเดียวกันและต่าง
กัน และเสียงที่ภาษาหนึ่งมี แต่อีกภาษาหนึ่งไม่มี ดังนี้

1. เสียงพยัญชนะที่ออกเสียงลักษณะเดียวกัน

1.1 เสียงพยัญชนะที่ปรากฏในตำแหน่งเดียวกันของคำ

หน่วยเสียงภาษาไทย /h m n w y/ ออกเสียงเหมือนหน่วยเสียงภาษา
อังกฤษ /h m n w y/ และปรากฏในตำแหน่งเดียวกันของคำ หมายถึง ตำแหน่งต้นคำและ
ท้ายคำเท่านั้น ส่วนเสียงกลางคำนั้น ไม่ปรากฏในภาษาไทย เพราะการออกเสียงจะแยกเป็น
พยางค์เดี่ยวเสมอ

1.2 เสียงพยัญชนะที่ปรากฏในตำแหน่งที่ต่างกันของคำ

ในภาษาไทย หน่วยเสียง /b d f s l ɲ/ ออกเสียงลักษณะเดียวกับ /b d
f s l ɲ/ ในภาษาอังกฤษ แต่ปรากฏในตำแหน่งที่ต่างกัน /b d f s l/ ในภาษาไทย
ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งต้นคำเท่านั้น แต่ในภาษาอังกฤษปรากฏได้ทุกตำแหน่ง ส่วน /ɲ/ ใน
ภาษาไทยปรากฏได้ทั้งต้นคำและท้ายคำ ขณะที่ในภาษาอังกฤษไม่มี /ɲ/ ในตำแหน่งต้นคำ

2. เสียงพยัญชนะที่ออกเสียงลักษณะเดียวกัน แต่ในภาษาไทยจักเป็นหน่วยเสียง
ขณะที่ภาษาอังกฤษจัดเป็นเพียงเสียงย่อย

หน่วยเสียงทั้ง 6 ในภาษาไทย คือ /p t k ph th kh/ ออกเสียงลักษณะเดียวกับ
[p t k p^h t^h k^h p⁻ t⁻ k⁻] ซึ่งเป็นเสียงย่อยในหน่วยเสียง /p t k/ ในภาษาอังกฤษ

ในภาษาไทยเสียงไม่มีลมเพิ่มขึ้น (unaspirated) และเสียงมีลมเพิ่มขึ้น (aspirated)
เป็นลักษณะที่ทำให้หน่วยเสียง /p t k/ ต่างกับ /ph th kh/ เช่น คำว่า ปาน /paan/ ต่าง
กับคำว่า พาน /phaan/ ตาล /taan/ ต่างกับคำว่า ทาน /thaan/ และ การ /kaan/ ต่างกับคำว่า
คาน /khaan/ หน่วยเสียง /p t k/ ในภาษาไทยมีปรากฏทั้งในตำแหน่งเสียงพยัญชนะต้นและ
ท้ายคำ แต่ในตำแหน่งท้ายคำจะออกเสียงเป็นเสียงอุบ (unreleased) ส่วนหน่วยเสียง /ph th
kh/ มีปรากฏเฉพาะในตำแหน่งเสียงพยัญชนะต้น

ในภาษาอังกฤษเสียงไม่มีลมเพิ่มขึ้น หรือลมเพิ่มขึ้น ไม่เป็นลักษณะทางหน่วยเสียง
แต่เป็นเสียงย่อย [p] กับ [p^h] [t] กับ [t^h] [k] กับ [k^h] แต่ละคู่ต่างเป็นเสียงย่อยของ
หน่วยเสียงเดียวกัน คือ /p t k/ ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีเสียงย่อยที่เป็นเสียงอุบ คือ [p⁻ t⁻
k⁻] ในภาษาอังกฤษ หน่วยเสียง /p t k/ ปรากฏได้ทั้งตำแหน่งต้นคำ และท้ายคำ แต่อาจออก
เสียงย่อยต่างกัน ดังเช่นเสียงย่อยของหน่วยเสียง /p/ ในตำแหน่งต้นคำจะออกเสียงเป็น [p^h]

เมื่อเป็นเสียงเดี่ยว แต่ถ้าเป็นเสียงควบ /sp/ เสียงที่ตามหลัง /s/ จะออกเสียงเป็น /p/ ในตำแหน่งท้ายคำจะออกเสียงเป็น [p̚] หรือบางครั้งอาจเป็น [pʰ] หรือ [p] ก็ได้

3. เสียงพยัญชนะที่ออกเสียงลักษณะต่างกันเพียงเล็กน้อย แต่มีฐานที่เกิดเดียวกัน เสียงภาษาไทย /r/ มีฐานที่เกิด คือ บริเวณปุ่มเหงือก เช่นเดียวกับ /r/ ในภาษาอังกฤษ แต่ลักษณะการออกเสียงต่างกันเล็กน้อย /r/ ในภาษาไทยออกเสียงเป็นแบบลิ้นรัว ขณะที่ภาษาอังกฤษเป็นเสียงลิ้นงอ นอกจากนี้ /r/ ในภาษาไทยปรากฏเฉพาะในตำแหน่งต้นคำ ส่วน /r/ ในภาษาอังกฤษเกิดขึ้นได้ทุกตำแหน่งของคำ

เสียงหยุด /ch/ ในภาษาไทยซึ่งเป็นเสียงที่มีลมเพิ่มขึ้น (aspirated) ทำให้มีลักษณะเสียงคล้าย /ช/ ในภาษาอังกฤษซึ่งเป็นเสียงกึ่งเสียดแทรก คือ เริ่มจากเสียงหยุด แล้วมีลมเสียดแทรกตามมา เสียงทั้งสองยังเกิดที่ฐานเดียวกัน คือ บริเวณระหว่างปุ่มเหงือกกับเพดานแข็ง แต่ลักษณะเสียงลมเสียดแทรกของ /ch/ ลื่นและเบากว่า /ช/ ส่วนตำแหน่งที่ปรากฏในคำนั้น /ch/ ในภาษาไทยปรากฏเฉพาะในตำแหน่งต้นคำ ขณะที่ /ช/ ในภาษาอังกฤษ ปรากฏได้ทุกตำแหน่ง

4. เสียงพยัญชนะที่ภาษาไทยมี แต่ภาษาอังกฤษไม่มี ได้แก่ /c/

5. เสียงพยัญชนะที่ภาษาอังกฤษมี แต่ภาษาไทยไม่มี ได้แก่ /g v θ ฐ รั ฐ ฎ ฎ z/

การอ่านสะกดคำ

นิตยา ฤทธิโยธี (2507) ได้กล่าวถึงเรื่องการสะกดคำว่า

... การสะกดคำหรือในภาษาอังกฤษเรียกว่า A spelling method เป็นวิธีการช่วยให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่งๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจนและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง มีกระบวนการเรียน คือ เรียนรู้คำ ฝึกออกเสียงคำ เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง จำรูปร่างของคำ และจำลำดับของตัวอักษรในคำนั้นๆ แล้วจึงฝึกเขียนคำจากความจำ ...

ฉวีวรรณ จึงเจริญ (2516) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านโดยการสะกดคำ (spelling method) ว่าเป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้เด็กรู้จักและเข้าใจหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับอักษรภายในคำหนึ่งๆ เพื่อช่วยให้สามารถอ่านออกเสียงต่างๆ ได้ชัดเจนถูกต้องยิ่งขึ้น และช่วยให้เด็กสามารถเขียนคำเหล่านั้นได้ถูกต้องและแม่นยำยิ่งขึ้นด้วย เช่น กิน อ่านสะกดคำเป็น กอ-อิ-นอ-กิน การ

สอนด้วยวิธีนี้มีจุดมุ่งหมาย 2 ประการคือ สอนให้สามารถอ่านคำยากได้ด้วยตนเอง และสอนให้สามารถเขียนคำได้แม่นยำ

การอ่านสะกดคำนี้ บันลือ พฤษะวัน (2522) ได้กล่าวว่าควรอาศัยหลักการคิดตัวอักษรที่กำหนด ให้สัญลักษณ์ต่างๆทำหน้าที่แทนเสียงให้เกิดการผสมผสานเป็นคำพูด มักจะเริ่มออกเสียงพยัญชนะ สระ และตัวสะกด ออกเสียงเป็นคำพูดทีละคำโดยลำดับ การอ่านแบบนี้มุ่งจะให้ผู้เรียนต้องท่องจำพยัญชนะทั้งหมดให้ได้ก่อน เมื่อจำพยัญชนะได้แม่นยำ จึงนำสระทีละรูปสองรูปมาผสมให้อ่านแบบสะกดตัว ผสมคำเป็นคำๆไป เมื่ออ่านแบบสะกดคำได้แล้ว จึงให้อ่านเป็นคำเป็นประโยค

ปัญหาการอ่านออกเสียง

เนื่องจากการสอนอ่านออกเสียงนั้น เรามุ่งจะให้เป็นการฝึกทักษะเบื้องต้นของการอ่านในใจได้ดี จึงจำเป็นต้องเน้นการออกเสียงถูกต้อง วรรคตอน และจังหวะในการอ่านที่จะมุ่งในการสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ นอกเหนือจากผู้อ่านเข้าใจเองอีกด้วย

อำไพ สุจริตกุล (2516) ได้กล่าวถึงปัญหาในการอ่านของเด็กไทยไว้ ดังนี้

1. อ่านไม่ได้
 - 1.1 คำที่ใช้อักษรต่ำ และอักษรสูง ที่มีวรรณยุกต์
 - 1.2 คำที่ใช้สระประสม เช่น เปลี่ยน เหมือน
 - 1.3 คำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงมาตรา เช่น พิษ เมฆ
2. อ่านผิดหรือออกเสียงคำไม่ถูกต้อง
 - 2.1 อักษรนำ เช่น ขมุขมัว ต้องอ่านว่า ขะ - หมุข - ะ - หมัว ไม่ใช่ ะ - มุข - ะ - มัว
 - 2.2 คำพ้องรูป
 - 2.3 เครื่องหมายประกอบคำ
 - 2.4 การแยกคำ หรือแบ่งวรรคตอน เช่น โจนด ต้องอ่านว่า ฉะ - โจนด ไม่ใช่ โฉ - นด
3. อ่านออกเสียงผิด
 - 3.1 อ่านคู่ตัว เช่น ภูเขา เป็น ภูเขา
 - 3.2 ออกเสียง ร. เป็น ล. เช่น โรงเรียน เป็น โลงเรียน

3.3 ออกเสียงคำควบกล้ำผิด เช่น ปรับปรุง เป็น บับปรุง

3.4 ออกเสียงตามภาษาถิ่น

3.5 อ่านยานคาง

3.6 ใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน

4. อ่านช้า นาทึละ 20 - 30 คำ อาจเกิดจากความเคยชินที่ถูกสอนให้อ่านทีละตัว ไม่ได้ฝึกการเคลื่อนสายตาให้รวดเร็ว และไม่ได้รับการฝึกเรื่องการจับสายตา และกวาดสายตาที่ถูกต้อง

5. จับใจความของเรื่องไม่ได้ ทำให้การอ่านไม่มีความหมายและไร้ประโยชน์ เพราะ ไม่ได้สาระจากเรื่องที่อ่านเลย

6. อ่านย้อนหน้า ย้อนหลัง ทำให้เสียเวลา และเสียความ

7. อ่านกลีบ เช่น บอก เป็น กอบ เพราะสายตาทำงานสับสน

8. อ่านข้าม ทำให้เสียความ เพราะบางทีจะข้ามคำที่สำคัญในประโยค

สำหรับ ศรียา และ ประภัสร์ นิยมธรรม (2520) ได้กล่าวว่า ปัญหาในการอ่านออกเสียง คือ ความล้มเหลวในการอ่าน ซึ่งได้แบ่งสาเหตุใหญ่ๆ ได้ 2 ประเภท คือ

1. ความบกพร่องด้านพันธุกรรม หรือ ร่างกาย ได้แก่ ความบกพร่องทางสายตา การได้ยิน ความสับสนใช้มือซ้าย-ขวา ความพิการทางสมอง เป็นต้น สาเหตุเหล่านี้ทำให้นักเรียนอ่านช้า สะกดตัวไม่ถูก แปลความไม่ได้ ออกเสียงไม่ชัด ลืมง่าย

2. ความบกพร่องด้านจิตวิทยา เช่น สภาพทางบ้าน ทางโรงเรียน อารมณ์แรงงูใจ สติปัญญา การปรับตัวทางสังคม

ส่วน บันลือ พฤษะวัน (2522) ได้กล่าวถึงปัญหาในการอ่านไว้ ดังนี้

1. ปัญหาการอ่านไม่ได้ สายตาของเด็กจับนิ่งที่ใดที่หนึ่งนานเกินไป ทั้งนี้ เด็กผู้อ่านพยายามจะระลึกที่จะออกเสียงคำนั้น เพราะ จำรูปคำไม่ได้ สะกดตัวไม่ถูก หรือไม่เข้าใจความหมายของคำนั้นๆ

2. การอ่านช้าคำ เพราะ สะกดคำหน้าที่จะอ่านต่อไป เกิดความไม่มั่นใจที่จะออกเสียง และใช้วิธีช้าคำเพื่อระลึก หรือ ดูคำที่จะอ่านนั้นให้ถูกต้อง

3. การอ่านข้ามคำ เป็นลักษณะการอ่านไม่ได้ หรือกวาดสายตาไม่ทัน

4. การอ่านตุ้ตัว นั่นคือ อ่านผิดตัว อาจเป็นเพราะ การสังเกตรูปคำไม่แม่นยำ

5. การอ่านเพิ่มคำ หมายถึง การสอดแทรกคำที่ไม่ปรากฏในที่อ่านนั้นๆ

6. ปัญหาเรื่องการออกเสียง อาจมีอยู่มากคำและหลายลักษณะ เช่น ไม่

ชัดด้วยชัดคำ การออกเสียง เช่น ข. เป็น จ. ข. เป็น ช. เสียงสระไม่ชัดเจน เอือ เป็น เอีย และเสียงวรรณยุกต์แปรปร่งออกไป

7. ปัญหาในการสะกดตัวผิด ทำให้อ่านผิด

จวิลัักษณ์ บุญยะกาญจน (2524) กล่าวถึงสาเหตุความล้มเหลวทางการอ่านของเด็ก และเสนอแนะวิธีการแก้ไขไว้ ดังนี้

1. การอ่านทีละคำ ทำให้ข้อความไม่ต่อกัน และอ่านได้ช้า ที่เป็นเช่นนี้เพราะความสามารถในการจำคำต่างๆของเด็กไม่ดี ต้องฝึกโดยให้นักเรียนพยายามฝึกฝนทำความเข้าใจกับศัพท์ที่คุ้นตาและศัพท์ใหม่ๆ และหัดให้อ่านเป็นวลี ประโยค

2. การอ่านออกเสียงหรือทำปากขมุขมิบตามไปด้วย เนื่องจากเคยถูกฝึกให้อ่านดังๆมาในตอนเริ่มเรียนอ่านหนังสือ วิธีฝึกคือ ให้เด็กเอามือปิดปาก หรือแตะริมฝีปากไว้เพื่อเตือนมิให้ออกเสียง และสำหรับเด็กโต ให้นักเรียนทำบัตรแข็งขนาดประมาณ 3 x 5 นิ้ว วางทาบปิดข้อความที่อ่านแล้ว หรือกำลังจะอ่านต่อไปเพื่อเร่งตัวเองให้อ่านเร็วขึ้น และไม่หลงบรรทัด หรือย้อนกลับบ่อย

3. การหยุดหาคำศัพท์ หรือหยุดพิจารณาความหมายของศัพท์ ทำให้จังหวะการอ่านไม่ต่อกัน

4. ใช้นิ้วจิ้มตามตัวอักษร ทำให้ไม่สามารถกวาดสายตาอย่างรวดเร็วได้ แก้ไขโดยให้วางมือไว้บนตัก

5. การสายตึระตามบรรทัด ทำให้กลั่มเนื้อตึงเครียดเวลาอ่าน เหนื่อยง่าย เพราะตึระเคลื่อนช้ากว่าสายตามาก แก้ไขโดยใช้นิ้วทั้งสองจับไว้ แล้วใช้เฉพาะสายตาเท่านั้นกวาดไปมา

6. อ่านข้ามหัวเรื่องสำคัญที่ผู้เขียนต้องการเน้น

7. อ่านย้อนต้น อ่านซ้ำ อ่านใหม่ ทำให้ความคิดสับสน วิธีแก้คือ ตั้งสมาธิให้แน่นก่อนลงมืออ่าน

8. การฝันกลางวัน เป็นลักษณะการอ่านที่ขาดสมาธิ วิธีแก้คือ ถ้าเมื่อไรรู้ตัวว่าขาดสมาธิหรือจิตใจเริ่มเลือนลอยจะต้องหยุดอ่านชั่วคราว เมื่อตื่นแล้วจึงค่อยกลับมาอ่านใหม่
ปรีชา นีรัญประดิษฐ์ (2532) ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องในการอ่านของนักเรียน และเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าวไว้ ดังนี้

1. การชี้คำที่อ่านทีละคำด้วยนิ้วหรือเครื่องมืออย่างอื่น การแก้ไขควรใช้กระดาษหรือบัตรวางทาบที่ละบรรทัด แล้วให้นักเรียนกวาดสายตาอ่านอย่างเดียว ส่วนเมื่อ

ให้วางบนตักทั้งสองข้าง

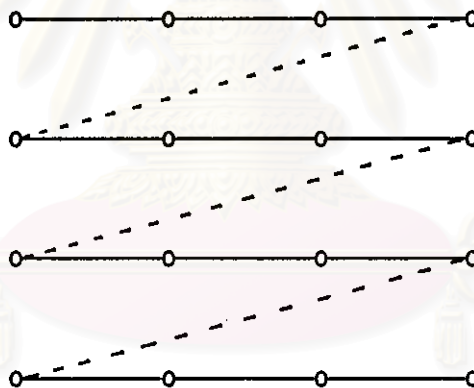
2. การเคลื่อนไหวศีรษะไปตามบรรทัดขณะอ่าน วิธีแก้ไขคือ เวลาอ่านให้ตั้งศีรษะตรง ถ้ายังส่ายศีรษะอีกให้ใช้มือทั้งสองจับไว้ แล้วใช้เฉพาะสายตากวาดไปมา

3. การเคลื่อนไหวตา แบ่งได้ดังนี้

3.1 การหยุดอยู่กับที่ (fixation) ผู้ที่มีข้อบกพร่องในการอ่านจะหยุดหลายครั้ง และใช้เวลาหยุดอยู่กับที่นานกว่าผู้ที่อ่านได้ดี

3.2 ช่วงสายตา ผู้ที่มีช่วงสายตากว้างจะอ่านได้รวดเร็ว ส่วนผู้ที่มีช่วงสายตาแคบจะอ่านได้ช้า เนื่องจากต้องกวาดสายตาตลอดเวลา การฝึกช่วงสายตาอาจฝึกได้โดยให้นักเรียนอ่านข้อความที่มีช่วงกว้างขึ้นเรื่อยๆ

การแก้ไขข้อบกพร่องของการเคลื่อนไหวตา คือฝึกใช้กวาดตาตามเส้น โดยฝึกอ่านตามเส้นบ่อยครั้ง ตามภาพ



4. การมองย้อนกลับ คือการมองย้อนกลับไปอ่านบรรทัดเดิม เพราะหลงทางหาบรรทัดไม่พบ เนื่องจากข้อความในแต่ละบรรทัดยาวเกินไป วิธีแก้ไขคือ ทำให้ความยาวของแต่ละบรรทัดสั้นลง เว้นช่องห่างระหว่างบรรทัดให้กว้างขึ้น แล้วทำเครื่องหมายที่จุดเริ่มต้น

5. การอ่านทีละพยางค์ วิธีแก้ไขคือ ฝึกให้อ่านเป็นคำ แล้วจึงให้อ่านเป็นประโยค

6. การอ่านคำทุกคำในข้อความ การแก้ไขต้องใช้วิธีฝึกให้อ่านมากๆทุกวัน และทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการอ่านโดยสม่ำเสมอ

7. นักเรียนรู้จักคำศัพท์น้อย ทำให้เกิดความลังเลในการตีความ ครูอาจช่วย

โดยวิธีการเพิ่มคำศัพท์ให้กับนักเรียน และฝึกให้นักเรียนรู้จักเดาความหมายจากบริบทและ
ประโยคข้างเคียงด้วย

8. การไม่มีสมาธิในการอ่าน วิธีแก้ไขคือ ตั้งสมาธิให้แน่วแน่ก่อนอ่านเมื่อจบ
ตอนให้หยุดคิดสรุปสิ่งที่อ่านโดยการเขียน แล้วจึงอ่านต่อไป

แฮร์ริส (Harris, 1956) ได้สรุปปัญหาในการอ่านคำไว้ ดังนี้

1. อ่านข้ามตัวอักษรในคำ เช่น where อ่านเป็น here
2. อ่านกลับคำทั้งหมด เช่น saw อ่านเป็น was
3. อ่านสลับสนตัวอักษร เช่น pan อ่านเป็น ban
4. อ่านเป็นคำใหม่ เช่น that อ่านเป็น what
5. อ่านเติมหรือข้ามส่วนท้ายคำ เช่น fast อ่านเป็น fastest harder อ่านเป็น

hard

6. การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นผิด เช่น wish อ่านเป็น fish
7. สับสนการออกเสียงท้ายคำ เช่น can อ่านเป็น cane
8. การอ่านสระกลางผิด เช่น ran อ่านเป็น run
9. การอ่านข้ามพยางค์ช่วงกลางคำ เช่น visiting อ่านเป็น visting

จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการอ่าน

การสร้างแบบฝึกการอ่านเพื่อให้เกิดผลดีต่อผู้เรียน ผู้สร้างจำเป็นต้องคำนึงถึง
ความสอดคล้องกับหลักจิตวิทยา เพราะ จะทำให้ได้แบบฝึกการอ่านที่ดีมีคุณค่า เหมาะสม
กับผู้เรียนมากขึ้น หลักการทางจิตวิทยาก็ควรนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกการอ่าน
ต่าง ๆ นั้น ก่อ สวัสดิพานิชย์ และ นางเจสสิยา สุมาวงศ์ (2517) ได้กล่าวสรุปแนวความคิดตาม
Thorndike's law of learning ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการสร้างแบบฝึก
การอ่านไว้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ พรรณี ชูทัย (2522) ซึ่งสรุปได้ ดังนี้

1. หลักการฝึกหัด คือ สิ่งใดที่ได้กระทำบ่อยๆ หรือ มีการฝึกหัดบ่อยๆ ย่อม
ก่อให้เกิดความคล่องแคล่วชำนาญ และมีความแม่นยำยิ่งขึ้น การฝึกอ่านก็เช่นเดียวกัน ควร
ได้กระทำบ่อยๆ และติดต่อกันไปจนเป็นนิสัย

2. กฎแห่งผล คือ การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทราบผลการเรียนหรือการทำงาน
ของตนทันที จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจและมีกำลังใจในการเรียนต่อไป เมื่อครูให้เด็ก

อ่านแบบฝึกแล้วควรให้ทราบผลทันที เพื่อผู้เรียนจะได้ทราบส่วนดี ส่วนบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไขต่อไป

3. หลักการเสริมแรง คือ เมื่อผู้เรียนได้รับการเสริมแรงที่เหมาะสมในขณะที่มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าจะช่วยให้การอ่านดีขึ้น พฤติกรรมใดให้ผลเป็นที่พอใจจะทำให้คนกระทำพฤติกรรมนั้นต่อไป ดังนั้น แบบฝึกการอ่านที่สร้างขึ้น ต้องให้นักเรียนมีความมั่นใจว่าสามารถทำได้ เมื่อนักเรียนได้รับการเสริมแรง เกิดความมั่นใจ นักเรียนก็จะประสบผลสำเร็จในการอ่าน

จากข้อความดังกล่าว พอสรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกการอ่านนั้น สามารถนำหลักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้เพื่อให้แบบฝึกการอ่านนั้นมีคุณค่า และสามารถพัฒนาการอ่านของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพได้

แบบตรวจการอ่านผิด

แฮมมิลล์ และ บาร์เทิล (Hammill & Bartel , 1986) ได้ออกแบบการตรวจการอ่านผิดสำหรับครูใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานว่า เด็กนักเรียนมีความสามารถในการอ่านมากน้อยเพียงใด ซึ่งแบบตรวจการอ่านผิดดังกล่าว มีตัวอย่างต่อไปนี้

ครูผู้สอน โรงเรียน ระดับชั้น.....
ชื่อ - สกุล นักเรียน วันที่.....

1. พฤติกรรมทั่วไป

- _____ ใช้นิ้วชี้แต่ละคำ
_____ ใช้นิ้วหัวแม่มือเป็นตัวชี้หน้า
_____ เห็นรูปไวยากรณ์ในจุดที่อ่าน
_____ รอกแว่งง่าย
_____ โคลงศีรษะขณะอ่าน
_____ ถือหนังสือไกลเกินไป
_____ ถือหนังสือใกล้เกินไป
_____ เสียงอ่าน
_____ ไม่สามารถนั่งนิ่งๆได้

ลักษณะการอ่านออกเสียง (ต่อ)

- _____ อ่านซ้ำคำ
_____ อ่านซ้ำวลี
_____ อ่านซ้ำบรรทัด
_____ อ่านเสียงดัง
_____ อ่านจากรูปภาพแทนการอ่านคำ

3. ความเข้าใจ

- _____ ไม่สามารถระลึกความจริงพื้นฐาน
_____ ใช้ประสบการณ์เดิมมากกว่า
_____ เนื้อหาจากการอ่านในการตอบคำถาม

- | | | | |
|--------------------------|-------------------------------|-------------------|-----------------------------|
| _____ | หรีดข้างหนึ่งขณะอ่าน | _____ | ไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ |
| 2. ลักษณะการอ่านออกเสียง | | _____ | ไม่สามารถลงความเห็นได้ |
| _____ | อ่านคำต่อคำอย่างช้าๆ | _____ | ไม่สามารถตอบคำถามคำศัพท์ได้ |
| _____ | อ่านเร็วและละเลยวรรคตอน | _____ | เดา |
| _____ | ยากที่จะออกเสียงคำมากๆ | _____ | ให้คำตอบในรายละเอียดมาก |
| _____ | อ่านเพิ่มคำ | | |
| _____ | อ่านข้ามคำ | 4. การสังเกตอื่นๆ | |
| _____ | ช่วยอธิบายคำที่ผู้อ่านไม่ทราบ | | |
| _____ | เดาคำที่ไม่ทราบ | | |
| _____ | อ่านกลับคำ | | |
| _____ | อ่านกลับตัวอักษรภายในคำ | | |
| _____ | หยุดอ่านเมื่อจบแต่ละบรรทัด | | |

ความหมายของเด็กที่ใช้สองภาษา

บลูมฟิลด์ (Bloomfield , 1933) ได้ให้คำจำกัดความเงื่อนไขของเด็กที่ใช้สองภาษาว่า เป็นการควบคุมทั้งสองภาษาได้ตั้งแต่เกิด

คริสโตเฟอร์เซน (Christophersen , 1948) กล่าวว่า เด็กที่ใช้สองภาษา คือ บุคคลที่รู้สองภาษาในระดับเดียวกับคนที่รู้ภาษาเดียวของภาษานั้นๆ

เวนเรช (Weinreich , 1953) ได้เสนอว่า เมื่อใดที่สองภาษาหรือมากกว่านั้น ถูกใช้สลับกันในคนเดียวกัน ภาษานั้นได้ใช้ในการติดต่อสื่อสาร และคนๆนั้นมีการฝึกฝนการใช้สองภาษาควบกัน ดังนั้น คนๆนั้นจึงเรียกได้ว่าเป็นคนที่ใช้สองภาษา

แม็คกี้ (Mackey , 1968) กล่าวถึงเด็กสองภาษา คือ การใช้สองภาษาหรือมากกว่านั้นสลับกันโดยคนเดียว เขาได้เพิ่มเติมต่อไปอีกว่า คนที่ใช้หลายภาษาไม่สามารถเริ่มที่จะให้คำจำกัดความที่สมบูรณ์ของเด็กที่ใช้สองภาษาได้ ถ้า 4 คำนี้ คือ ระดับหน้าที่ การสลับกัน และการแทรกแซง ซึ่งเป็นเนื้อหาในการใช้สองภาษา ไม่ได้รับการอธิบายอย่างละเอียด

ฮูเกิน (Haugen , 1969) ได้กล่าวว่า เด็กที่ใช้สองภาษา คือ บุคคลผู้ซึ่งอย่างน้อยสามารถแสดงคำพูดที่มีความหมายอย่างสมบูรณ์ในภาษาอื่นๆได้

แอดเลอร์ (Adler , 1977) ได้ให้ความหมายของเด็กที่ใช้สองภาษาว่า เป็นบุคคลที่พูดสองภาษาอย่างคล่องแคล่ว แต่ไม่สามารถเขียนได้ถูกต้องตามไวยากรณ์

จากความหมายดังกล่าว พอสรุปได้ว่า เด็กที่ใช้สองภาษา คือ บุคคลที่สามารถพูดสองภาษาได้อย่างคล่องแคล่วในขณะเดียวกัน

ประเภทของการเรียนรู้สองภาษา

Strickland (อ้างถึงในสุจริต เพ็ชรขอบ, 2531) ได้กล่าวถึงประเภทของการเรียนรู้สองภาษา ดังนี้

1. การเรียนรู้สองภาษาไปพร้อมๆกันในขณะที่ยังเป็นเด็กเล็ก

ในบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา และ อังกฤษ จะมีชาวต่างชาติไปอยู่อาศัยและประกอบธุรกิจมากมาย ในขณะที่เด็กอยู่บ้าน บิดามารดาก็จะพูดภาษาเดิมของตน ซึ่งอาจเป็นภาษาสเปน ฝรั่งเศส หรือเยอรมัน ก็ได้ อีกภาษาหนึ่งก็คือ ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่ใช้กันในชีวิตประจำวันในสิ่งแวดล้อม ในลักษณะเช่นนี้ เด็กจะเริ่มพูดภาษาต่างประเทศที่ผู้ใหญ่ใช้อยู่ที่บ้าน แต่พอเมื่อเด็กเริ่มโตขึ้นมาอายุประมาณ 1 - 2 ขวบ เด็กมีโอกาสดูแลเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้กันในสังคมอยู่รอบข้าง เด็กจะพูดทั้งสองภาษาอยู่เพียงระยะเดียว หลังจากนั้นก็จะเลือกพูดเพียงภาษาเดียว คือ ภาษาที่สองที่ใช้กันอยู่ในสังคมโดยทั่วไป

2. การเรียนรู้ภาษาในระยะเวลาที่เด็กโตขึ้น

เป็นการเรียนรู้ภาษาที่สองในโรงเรียนหลังจากที่ได้เรียนรู้ภาษาที่หนึ่งจากทางบ้านมาแล้ว ในช่วงนี้ เด็กจะเรียนภาษาที่สองได้ยากกว่าในวัยเด็กเล็ก จากประสบการณ์ตรง แม้ว่าเด็กจะได้เรียนภาษาที่หนึ่งมาจากทางบ้านแล้วถึง 3 - 6 ปี ก็ตาม เมื่อเด็กได้ไปโรงเรียนและอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาที่สองอยู่ตลอดเวลา เด็กจะเรียนรู้ภาษาที่สองได้อย่างรวดเร็ว จะมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาก็แต่ในช่วงระยะเวลา 1 - 2 เดือนแรกเท่านั้น และเพราะยังเป็นเด็กจึงไม่มีปัญหาในการออกเสียงภาษาที่สองแต่ประการใด

3. การเรียนรู้ภาษาที่สองในระยะวัยรุ่น

เด็กในวัยนี้ขึ้นอยู่กับการออกเสียงภาษาที่หนึ่งเป็นอันมาก และเมื่อมีอายุมากขึ้น ศูนย์เรียนภาษาในสมองเจริญเต็มที่แล้ว ทำให้เรียนภาษายากกว่าวัยเด็ก การเรียนเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษาที่สองทำได้ยากกว่ามาก

4. การเรียนรู้ภาษาที่สองในระยะเวลาที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว

ผู้รู้ภาษาในวัยนี้มุ่งเนื้อหาของภาษาและการสื่อสารให้ความสนใจมากกว่า ไม่ชอบการจำ และเนื่องจากอวัยวะในการออกเสียงเคยชินกับการออกเสียงภาษาที่หนึ่งอย่างมากแล้ว การออกเสียงภาษาที่สองจึงไม่มีใครเหมือนเจ้าของภาษานัก และจะมีลักษณะของภาษาที่หนึ่งอยู่มาก

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้สองภาษาในเด็ก

สุจิต เพียรชอบ (2531) ได้กล่าวถึงผู้รู้ที่เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้สองภาษาของเด็กไว้หลายแนวด้วยกัน คือ

1. การใช้ภาษาสองภาษาในวัยเด็กได้อย่างแคล่วคล่องมีผลต่อพัฒนาการทางสมองในวัยเด็ก เด็กที่ใช้สองภาษาจะมีความสามารถเหนือกว่าที่ใช้ภาษาเดียว แต่เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กที่ใช้สองภาษาจะมีความสามารถด้อยกว่าเด็กที่ใช้ภาษาเดียว
2. การใช้สองภาษาจะไม่มีผลเกี่ยวข้องกับคำที่เรียนในระยะต่อมา
3. การเรียนสองภาษาในวัยเด็ก จะก่อให้เกิดปัญหาอันสลับซับซ้อนให้แก่เด็ก เด็กจะประสบปัญหาทางด้านสังคมและอารมณ์ เด็กที่เรียนภาษาใดภาษาหนึ่งภาษาเดียวก่อนมาเข้าโรงเรียน เมื่อมาอยู่โรงเรียนแล้วจะต้องเรียนภาษาที่สอง หรือแม้แต่ในกรณีที่ต้องเรียนรู้สองภาษามาตั้งแต่เริ่มต้น ถ้าเด็กเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งมาจากที่บ้านซึ่งภาษานั้นไม่ได้ใช้อยู่ในสิ่งแวดล้อม เด็กจะรู้สึกว้าวุ่น โดดเดี่ยว ได้รับการเหยียดหยาม เพื่อนบ้านเมื่อคัดต่อคน ซึ่งจะมีผลให้เกิดปมด้อย และมีความเครียดในการเข้าสังคม ความรู้สึกเหล่านี้จะติดอยู่กับตัวเด็กและซับซ้อนยิ่งขึ้น และจะไม่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาเท่านั้น แต่จะมีผลต่อการเรียนรู้ด้านอื่นด้วย
4. การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ใช้สองภาษา จะไม่ทำให้การเรียนรู้ภาษาในระยะต้นๆช้าไป แต่จะทำให้การเรียนรู้ในระยะหลังด้อยลงไป
5. เด็กที่ใช้สองภาษาจะมีปัญหาในการปรับตัวมากกว่าเด็กที่ใช้ภาษาเดียว ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ มีวัฒนธรรมสองแบบและมีปัญหาทางด้านอารมณ์ และจรรยาบรรณที่อันเกิดจากการปรับตัวเมื่อเวลาเปลี่ยนจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง

การเรียนรู้ของเด็กที่ใช้สองภาษา

ตามปกติแล้ว การเรียนรู้สองภาษานั้น มีวิธีการเรียนรู้ ดังนี้ (Strickland อ้างถึงใน สุจริต เพียรชอบ , 2531)

1. เป็นการเรียนรู้ภาษาแท้ๆตามธรรมชาติ โดยให้ความสำคัญแก่ภาษาทั้งสองเท่าๆกัน โดยไม่ต้องใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งในการแปลความหมาย คือ ในการเรียนรู้ภาษาทั้งสองนั้น ผู้เรียนเรียนรู้ตามลักษณะของภาษานั้นอย่างแท้จริง

2. เป็นการใช้สองภาษาโดยการเทียบภาษาที่หนึ่งกับภาษาที่สอง การเรียนแบบนี้ อาจมีข้อผิดพลาดได้ง่าย เพราะ ผู้ใช้ภาษาที่สองจะยังคงคิดลักษณะภาษาที่หนึ่งอยู่

3. การเรียนรู้สองภาษาด้วยการแปลความหมาย คือ แปลจากภาษาที่หนึ่งไปหาคำในภาษาที่สอง การเรียนรู้โดยวิธีนี้ ผู้เรียนมักจะสามารถใช้ภาษาแรกดีอยู่แล้ว จึงเรียนภาษาที่สอง โดยอาศัยความคิดรวบยอดเดิมเกี่ยวกับภาษาแรก จึงมีความแคล่วคล่องในการเรียนภาษาที่สองน้อยกว่าการเรียนรู้ภาษาแรก เพราะเรียนโดยการแปลความหมาย

การสอนเด็กที่ใช้สองภาษา

กานดา ณ ถลาง (2515) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับหลักการทางภาษาศาสตร์ที่นำมาเป็นปัจจัยในการสอนภาษา ได้แก่

1. ภาษาคือคำพูด ไม่ใช่ข้อเขียน ต้องสอนคำพูดทั้งประโยคในรูปของภาษาที่ใช้พูดในชีวิตจริง นำไปใช้ได้จริงในการฟัง การพูด ก่อนการอ่านและการเขียน

2. ภาษาเป็นเรื่องของการสร้างนิสัย คือ ผู้เรียน เรียนภาษาโดยการเลียนแบบและท่องจำก่อน การเลียนแบบและท่องจำเมื่อมีมากขึ้น ผู้เรียนก็จะสามารถใช้ได้โดยอัตโนมัติ นั่นคือ การใช้ภาษาของผู้เรียนให้เกิดเป็นนิสัย การสอนภาษาต้องให้ผู้เรียนเลียนแบบการออกเสียง และท่องจำภาษาก่อนแล้วฝึกฝนให้สามารถใช้ภาษาได้โดยอัตโนมัติในที่สุด

3. การสอนภาษาต้องสอนภาษา ไม่ใช่สอนเกี่ยวกับภาษา คือ ให้ผู้เรียนเรียนการใช้ภาษา ไม่ใช่ให้เรียนหลักภาษา

4. ภาษาคือ สิ่งที่เจ้าของภาษานั้นๆพูด ไม่ใช่สิ่งที่ผู้ใดผู้หนึ่งคิดว่าจะต้องพูดเช่นนั้น เช่นนี้ บทเรียนที่ใช้จะต้องเป็นภาษาที่ใช้อยู่จริงๆ

5. ภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน เราต้องศึกษาลักษณะ โครงสร้างของ ภาษาที่เป็นภาษาเดิม หรือภาษาแม่ของผู้เรียนว่ามีสิ่งใดแตกต่างไปจากลักษณะของภาษาต่าง ประเทศหรือภาษาที่สองจะเรียนการจัดบทเรียน ควรเป็นการฝึกฝนเรื่องต่างๆที่เป็นปัญหาตั้งแต่ที่ จำเป็นที่สุดตามลำดับ

สิ่งสำคัญประการหนึ่งของการสอนภาษาที่สอง คือ การศึกษาความแตกต่างและ ความคล้ายกันของโครงสร้างในสองภาษา ซึ่งจะเป็นประโยชน์และจำเป็นยิ่งต่อการเรียนภาษาที่ สอง เพราะ การเปรียบเทียบจะทำให้รู้ว่า ส่วนที่คล้ายคลึงกันนั้นจะช่วยให้การเรียนการสอนภาษา ดำเนินไปโดยสะดวกที่สุด นั่นคือ นักเรียนจะเข้าใจและใช้ได้ง่ายขึ้น

การสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่ใช้สองภาษา

การที่นักเรียนใช้ภาษาถิ่นในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน จัดได้ว่าเป็น อุปสรรคในการสอนภาษาไทยเป็นอย่างยิ่ง จึงได้มีนักการศึกษาเสนอแนวทางในการสอน ภาษาไทยแก่นักเรียนที่ใช้ภาษาไว้ ดังนี้

ยุพิน พิพิธกุล (2517) ได้เสนอแนวทางในการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนเริ่ม เรียนที่มีปัญหาทางภาษา สรุปได้ดังนี้

1. สอนสิ่งที่จะสอนด้วยคำพูดก่อนการสอนเขียน ใช้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวในชีวิต ประจำวันให้เด็กคุ้นเคยเสียก่อน
 2. ใช้การเปรียบเทียบภาษาถิ่นกับภาษาไทยกลาง จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจและ เห็นข้อแตกต่างอย่างชัดเจนการสอนให้นักเรียนพูดจนคล่องจะช่วยให้นักเรียนเขียนผิมน้อยลง
 3. การฝึกพูดคำศัพท์ควรฝึกเป็นรูปประโยค เมื่อต้องการเน้นคำใด ก็ฝึก ประโยคนั้นซ้ำๆจนนักเรียนเข้าใจความหมาย
 4. การเรียนต้องพยายามให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับการสื่อความหมาย ในชีวิตจริงมากที่สุด อาจใช้บทสนทนาสั้นๆจากหลักที่ว่า " ภาษาจะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อมีผู้ พูดโต้ตอบ " จึงควรฝึกการพูดให้มาก
 5. การสอนควรใช้วิธีเรียนปนเล่น ควรมีเพลง เกม และรูปประกอบ
- จำนวน คล่องการเขียน (2517) ได้เสนอแนะแนวทางในการสอนนักเรียนที่ พูดภาษาถิ่น โดยใช้วิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์ไว้ ดังนี้
1. การสอนควรมุ่งฝึกให้เกิดทักษะในการฟังและพูดเป็นสิ่งสำคัญ ผู้เรียนต้อง

สามารถใช้ระบบการเรียนของทั้งสองภาษาได้

2. ภาษาแต่ละภาษามีระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ แตกต่างกัน หนังสือที่ใช้เรียน ควรมีเนื้อหาที่ได้จากการเปรียบเทียบภาษาที่เรียนกับภาษาของผู้เรียน เพื่อมิให้สิ้นเปลืองเวลาในการฝึกฝน

3. การสอนภาษาวิธีนี้ ครูสามารถใช้ภาษาของผู้เรียนเข้าช่วยในการอธิบายหรือทำความเข้าใจเรื่องเสียง และโครงสร้างของประโยคได้ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเร็วขึ้น

4. การสอนภาษาวิธีนี้ ควรระวังการสอนอ่านและเขียนไว้ ต่อเมื่อครูได้สอนและฝึกโครงสร้างต่างๆด้วยปากเปล่า จนกระทั่งใช้ภาษาได้ดีแล้ว จึงสอนทักษะการอ่านและเขียนต่อไป

ข. งานวิจัยต่างๆ

งานวิจัยภายในประเทศ

พิเชษฐ อนุกุล (2518) กล่าวถึงปัญหาที่พบในการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่พบในประเทศไทยที่น่าสนใจ ได้แก่ ปัญหาและอุปสรรคของครูในการสอนภาษาไทย ในเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา พบว่า

1. นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน
2. นักเรียนไม่มีแบบเรียนและเครื่องเรียน เพราะยากจน
3. นักเรียนขาดเรียนเสมอ
4. นักเรียนไม่เห็นประโยชน์และความจำเป็นในการเรียนภาษาไทย
5. นักเรียนมีเวลาเรียนน้อยเกินไป
6. นักเรียนมีสุขภาพร่างกายไม่สมบูรณ์
7. นักเรียนประหม่า อาย กลัว และถ่อมตน ทำให้เรียนภาษาไม่ได้ดี
8. นักเรียนไม่ยอมออกเสียงหรือพูดภาษาไทยเพราะเชื่อว่าขัดกับศาสนาของตน
9. นักเรียนอื่นหัวเราะเยาะเมื่อพูดภาษาไทย

เพ็ญแข สุภิกิตย์ (2526) ได้วิจัยเรื่อง ปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่าปัญหาที่มีความเข้มสูง ความเข้มปานกลาง และความเข้มเจือจาง ตามลำดับ ดังนี้

อันดับที่ 1 ปัญหาออกเสียง ร. ล. ไม่ชัด คิดเป็นร้อยละ 97.33

- อันดับที่ 2 ปัญหาออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิด คิดเป็นร้อยละ 93.33
- อันดับที่ 3 ปัญหาอ่านซ้ำ ตะกุกตะกัก ไม่คล่อง ใช้วิธีสะกดคำ และปัญหาอ่านผิดวรรคตอน แบ่งวรรคตอนไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 86.67
- อันดับที่ 5 ปัญหาอ่านคำควบกล้ำไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 84.00
- อันดับที่ 6 ปัญหาใช้นิ้วนํ้าตามี่อ่าน คิดเป็นร้อยละ 82.67
- อันดับที่ 7 ปัญหาการวางหนังสือห่างจากตาไม่ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 69.00
- อันดับที่ 8 ปัญหาการวางท่าทางขณะอ่านไม่ถูก และปัญหาอ่านคู่ตัว คิดเป็นร้อยละ 68.00
- อันดับที่ 10 ปัญหาการทำปากขมขมิบ คิดเป็นร้อยละ 66.67
- อันดับที่ 11 ปัญหาอ่านไม่ออก ต้องอาศัยผู้อื่นอ่านให้ฟัง คิดเป็นร้อยละ 64.00

ส่วนปัญหาที่มีความเข้มข้นที่สุดพบ 2 ปัญหาเท่ากันคือ ปัญหาอ่านเพิ่มเติมหรือแทรกคำเข้าไป กับปัญหาการอ่านไม่ชัด เนื่องจากอวัยวะออกเสียงผิดปกติ คิดเป็น ร้อยละ 9.33

ทวนศรี อิมประไพ (2530) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยรวบรวมปัญหาในการอ่านของเด็กไทยได้ 5 กลุ่ม ดังนี้

- กลุ่มที่ 1 อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิด
- กลุ่มที่ 2 อ่านออกเสียงคำควบกล้ำผิด
- กลุ่มที่ 3 อ่านออกเสียงเพิ่มคำ หรือลดคำ
- กลุ่มที่ 4 อ่านออกเสียงคู่ตัว หรือคู่คำ
- กลุ่มที่ 5 ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านยังไม่ถูกต้อง

หลังจากรวบรวมปัญหาแล้ว ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกซ่อมเสริมข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนทั้ง 5 กลุ่ม กลุ่มละ 10 แบบฝึก จำนวนทั้งหมด 50 แบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า ข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียนทั้ง 5 กลุ่ม ก่อนและหลังการเรียนซ่อมเสริม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จารุพรรณ ประดับหยิว (2534) ได้ทำวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12 ผลการวิเคราะห์พบว่า ลักษณะการอ่านผิดมากที่สุดคือการอ่านผิดโดยพิจารณาจากการช่วยของผู้ทดสอบ รองลงมาคือ การอ่านผิดโดยพิจารณาจากความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ลักษณะการอ่านผิดที่พบน้อยที่สุดคือ การอ่านผิดโดยพิจารณาจากอวัยวะในการอ่านออกเสียงผิดปกติ ส่วนการสำรวจข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน พบว่าข้อบกพร่องที่ลำดับสูงสุดคือ การใช้นิ้วชี้ตามคำที่อ่าน ลำดับที่ 2 คือ ต้องอาศัยผู้อื่นอ่านออกเสียงให้ฟัง ลำดับที่ 3 คือ ขาดความรู้ด้านคำศัพท์พื้นฐาน ข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุดคือ สายตามองเห็นไม่ชัดเจน

อรรด พลายระหาร (2536) ได้วิจัยเกี่ยวกับ ผลของการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการใช้ทักษะการอ่าน 4 วิธี คือ การอ่านแบบ skimming , scanning , extensive reading , intensive reading และ แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่เรียนด้วยการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
2. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษาที่เรียนด้วยการสอนอ่านตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
3. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ สูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามแผนการสอนปกติในคู่มือของกระทรวงศึกษาธิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

งานวิจัยต่างประเทศ

สุมน อมรวิวัฒน์ และคณะ (2527) ได้พบว่า ปัญหาในการสอนภาษาไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกามีดังนี้

1. เด็กไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนรู้ภาษาไทย ถูกผู้ปกครองบังคับให้มาเรียน
2. มาเรียนไม่สม่ำเสมอ เพราะผู้ปกครองไม่มีเวลารับ - ส่ง
3. เด็กฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง
4. เด็กไม่ยอมพูดภาษาไทยเมื่ออยู่นอกห้องเรียน
5. เด็กไม่ยอมท

อำไพ สุจริตกุล และคณะ (2528) ได้ประชุมปฏิบัติการ การใช้หลักสูตรและการจัดกิจกรรมการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา และการศึกษาฐานกิจการโรงเรียนวันอาทิตย์ของวัดไทย ซึ่งสรุปถึงปัญหาการสอนเด็กไทยในสหรัฐอเมริกาที่โรงเรียนวัดไทยไว้ ดังนี้

1. ปัญหาเรื่องภาษา (language barrier) เด็กที่อยู่ที่มีปัญหาเรื่องภาษาไทย เพราะ

ก. คุณพ่อ คุณแม่คุยกันด้วยภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ทั้งพ่อและแม่รู้สึกว่าใช้ภาษาอังกฤษง่ายกว่าภาษาไทย หรืออาจเป็นเพราะคุณพ่อ คุณแม่ คนหนึ่งเป็นชาวต่างประเทศ จึงจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ

ข. peer pressure คือ เพื่อนที่โรงเรียน ครูที่โรงเรียนบางแห่งและเพื่อนเล่นข้างบ้านมักจะพูดภาษาอังกฤษ และถ้าใช้ภาษาที่พวกเขาไม่รู้กัน เขาก็อาจไม่เข้าใจ ไม่อยากเล่นด้วย ถูกดู และเป็นการเสียมารยาทด้วยที่พูดภาษาที่คนอื่น (ส่วนมาก) ไม่เข้าใจกันในวงสนทนา วิธีแก้ไข ที่ทำกันอยู่ คือ มีวัดที่ชุมนุมของคนไทย

2. ปัญหาเรื่องวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (cultural difference of shock) ธรรมเนียม เรื่องตลก เกม การนุ่งห่ม การละเล่น เพลง ขนต่างกันระหว่างเด็กที่มาจากเมืองไทย และเด็กที่นี่ การสอน การอบรมทางบ้านก็ต่างกัน คุณค่าของเรื่องราวต่างๆ (value) ก็ไม่เหมือนกัน เราคงต้องยอมรับในข้อนี้ และพยายามสอนเด็กให้รู้ถึงความแตกต่างกัน ให้เปรียบเทียบกัน และทำในสิ่งที่ดี เหมาะสมกับกาลเทศะ

3. ความสนใจของเด็ก ขณะนี้ช่วงความสนใจ (attention span) ซึ่งเป็นปัญหาทั่วไป ไม่ว่าจะเด็กไทยหรือเด็กฝรั่ง ถ้ามากเกินไปก็อาจผิดปกติ ต้องหาหมอเยียวยา

ถ้าไม่ผิดปกติ ก็แก้ด้วยวิธีการสอน โดยเปลี่ยนวิธีการสอนทุกๆ 25 - 30 นาที จากการบรรยายเป็นการเล่นเกม (participation) การถามตอบ (interaction) การดึงดูดความสนใจให้แต่ละคนทำอะไรสักอย่างภายในเวลาช่วงนั้นเด็กจะได้ตั้งใจ (concentration) และให้เด็กมีโอกาสใช้ความรู้ที่เรียนไปใช้ เช่น ให้ทำการบ้านทางเลขคณิต ให้ลงสีในภาพวาด เป็นต้น เป็นการนำไปใช้ได้ (application)

4. ปัญหาเรื่องครู ครูอาจมีคุณสมบัติไม่พอ ไม่มีครูมาช่วยสอน ที่นี้ต่างคนต่างมีงานทำกัน หรือไม่ก็ขี้เกียจบ้าง เล่นกอล์ฟบ้าง ดูบอลบ้าง ไม่อยากรับผิดชอบ วิธีแก้ คือ มีการหาผู้นำที่ดี หาพระที่ยินดีช่วยสอน มีการโฆษณาบอกข่าวกันไป มีการอบรมครู มีการตั้งกลุ่มผู้ปกครองเด็กเพื่อให้ออกความคิดเห็น และขอความช่วยเหลือมาเป็นครูประจำ ครูชั่วคราว และช่วยทำอุปกรณ์การสอน การทำคู่มือสอนเป็นชั่วโมงๆ ก็จะช่วยครูชั่วคราวได้

5. ความประสงค์ของผู้ปกครอง ถ้าคุณพ่อ คุณแม่ทำงานทั้งคู่ ก็ไม่มีคนรับ - ส่ง อาจแก้ได้โดยให้เพื่อนช่วยรับ - ส่ง ถ้าพ่อ แม่อยากให้เรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยจริง ถ้ามีอะไรดึงดูดผู้ใหญ่ให้มา เช่น วัดดี พระดี ผู้นำดี อาหารดี ผู้ใหญ่ก็จะพาลูกมาด้วย

6. อุปกรณ์การสอน และหลักสูตรมาตรฐาน ตอนนี้มีหลักสูตรหรือคู่มือแล้ว ส่วนอุปกรณ์การสอนให้คิดทำเอง ข้อมูลความคิดเห็นที่ได้จากการสัมมนาก็สามารถนำไปใช้ทำอุปกรณ์การสอนได้ หรือศึกษาจากโรงเรียนต่างๆที่นี้ก็ได้ สิ่งเหล่านี้อาจเป็นสิ่งของชิ้นส่วน รูปภาพ แผนที่ หนังสือ แบบฝึกหัดสำเร็จรูป เทปโทรทัศน์ สไลด์ กระดาษใส เทป เป็นต้น นอกจากนี้ หนังสือจาก A.U.A. ที่สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศสามารถนำมาใช้ได้ และหนังสือจาก Lincoln University

7. เด็กและลูกหลานคนลาว บางรัฐก็มาเรียนหนังสือในวัดไทย บางรัฐก็มีวัดลาวและทำการสอนกันเอง เราควรจะให้ความช่วยเหลือเด็กลาวที่มาเรียนด้วย โดยให้คนลาวมาช่วยด้วย ทั้งเป็นครูผู้สอน ทำอุปกรณ์การสอน การดัดแปลงภาษาให้เป็นภาษาลาว เป็นต้น จนกว่าชาวลาวจะได้ตั้งวัดสอนเด็กลาวเอง

พาดรอน (Padron, 1986) ได้วิเคราะห์ความเข้าใจระหว่างเด็กที่ใช้สองภาษา และเด็กที่ใช้ภาษาเดียวต่อกลวิธีการอ่าน โดยศึกษากับนักเรียนในระดับ 3-5 ผลปรากฏว่า เด็กที่ใช้ภาษาเดียวจะใช้กลวิธีการอ่านแตกต่างจากการอ่านของเด็กที่ใช้สองภาษา

พาร์ค (Parke , 1991) ได้ศึกษาการอ่านออกเสียงของเด็กที่ใช้สองภาษา ซึ่งพิจารณาความแตกต่างบางประการระหว่างการอ่านภาษาเดียวและสองภาษา บางปัจจัยมีผลกระทบต่อความสามารถของผู้อ่านที่ใช้สองภาษาในการอ่านภาษาที่สอง

คาร์ลิโร และ โททซ์ (Calero and Goetz , 1993) ได้ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการอ่านของเด็กที่ใช้สองภาษา ในแบบเรียนภาษาอังกฤษและภาษาสเปน โดยทดสอบนักเรียนที่ใช้สองภาษาในระดับ 3 - 4 อ่านภาษาสเปนและภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนใช้ไวยากรณ์และกลวิธีอย่างเดียวกันต่อการอ่านทั้งสองภาษา คือเวลาในการอ่าน การระลึกได้ในเรื่องที่อ่านจับใจความ และการใช้กลวิธีดังกล่าวได้เกี่ยวเนื่องกับความเข้าใจของเด็ก



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย